

Sisällys

Ensimmäinen osio

1. Suunnanmuutos	6
2. Tiivistynyt tai vääristynyt aika	24
3. Asiat eivät ole aina sitä miltä näyttävät	54
4. Uniin kätkeyty tieto	83
5. Haudatut muistot	132
6. Kirjasto	182
7. Muukalaiset kertovat	215

Toinen osio

8. Kontakti pienen, harmaan olennon kanssa	257
9. Moottoritietä poimittu	293
10. Vuoren sisällä oleva muukalaisten tukikohta	321
11. Energialääkäri	345
12. Janice tapaa oikean isänsä	367
13. Perimmäinen kokemus	390
14. Tutkijan tutkiminen	428
15. Lopetus	470

ENSIMMÄINEN OSIO

1. SUUNNANMUUTOS

Aloitellessani regressiohypnoosin ja menneiden elämien terapian parissa vuonna 1979, en osannut kuvitellakaan niitä epätavallisia paikkoja ja tilanteita, joihin tämä polku minut johdattaa. Minua on johdettu vuosien aikana oudoille sivupoluille, minulla on ollut uskomattomia seikkailuja, olen tavannut kiehtovia ihmisiä menneisyyden varjoista ja saanut arvokasta tietoa, jonka on luultu kadonneen ikiajoiksi. Kaikki se tuotiin päivänvaloon regressiohypnoosin uskomattoman tekniikan avulla. Omistin aikani yksinomaan menneisyyden tutkimiseen ja kirjojen kirjoittamiseen. Kylymätön uteliaisuus, kiihkeä tutkimushalu ja tiedonkaipuu veivät minut mukanaan ja pitivät minut jatkuvassa etsintätilassa. En ollut kiinnostunut hypnoosista nykypäivän tilanteisiin sovellettuna ellei siitä ollut hyötyä henkilön ongelmiin, jotka olivat syntyneet menneiden elämien seurausten tai karmisten yhteyksien aiheuttamina fobioina tai terveysongelmina, jotka siirtyivät yli inkarnaatioiden ja vaikuttivat perhesuhteisiin. Käytin perinteistä hypnoosimuotoa ainoastaan menneiden elämien regressioon sisällytettynä. Kehittämäni tekniikka asetti kohteen automaattisesti menneen elämän tilanteeseen, joten en keskittynyt heidän nykyiseen elämäänsä.

Tämä kaikki muuttui, kun minut esiteltiin vahingossa UFO-sieppauskokemusten ilmiölle. Seikkailuni ottivat täysin uuden ja odottamattoman suunnan. Ovet avautuivat, ja minulle sallittiin vilauksia maailmasta, joka muiden mielestä olisi pitänyt jättää hämärään tunteettomuuteen. Joidenkin mielestä on parempi olla tunnustelematta asioita, joita ihmismielemme ei todennäköisesti kykene ymmärtämään, mutta jos tieto ja ymmärrys ovat näköpiirissä, en voi jättää niitä tutkimatta ja ehtymättömiä kysymyksiäni esittämättä. Jokainen uusi tutkimuspolku edustaa minulle uutta haastetta, enkä yksinkertaisesti voi jättää näitä haasteita huomiotta, mutta *tälle* tutkimusalalle astu-

minen poikkesi normaalilta kurssiltani ja vaati tekniikkani muuttamista ja uusiin olosuhteisiin sopeutumista.

Olen aina ollut kiinnostunut UFO:ista eli niin kutsutuista ”lentävistä lautasista”. Olen lukenut paljon ilmiötä käsittelevää kirjallisuutta, ja Betty ja Barney Hillin tapaus teki minuun suuren vaikutuksen, kun se esiteltiin ensi kerran 1960-luvulla (*Interrupted Journey*). Se oli ensimmäinen niin sanottu ”sieppaus-tapaus”. Raportissa oli useita kohtia, jotka vakuuttivat minut siitä, että kyse oli todellisesta kokemuksesta. Telepaattinen yhteys ja olentojen väkivallaton aikomus vaikuttivat minusta täysin uskottavilta. Luin myös siitä, mitä kriitikoilla oli sanottavaa oudoista tapahtumista taivaalla, jotka eivät katoaisi hiljaa. Punnittuani hyviä ja huonoja puolia, olin henkilökohtaisesti vakuuttunut, että jotain todellista oli tapahtumassa, jota ei voitu selittää rationaalisella ja loogisella skeptikoiden ajattelulla. Kenties koko aiheen ei koskaan ollut tarkoituskaan olla looginen ja helposti selitettävä. Kenties muukalaisten taktiikka oli alun alkaen tarkoitettu juuri siihen, mitä se sai aikaan: saada ihminen ihmettelemään ja pohtimaan mahdotonta.

Ensimmäiset ”lentävien-lautasten” selonteot julkaistiin 1940-50 -lukujen taitteessa ja ne saivat julkisuudessa osakseen lähinnä pilkan-tekkoa, mutta muistan itse tuolloin jo teininä ajatelleeni, että niissä saattoi piillä jotain. Ylläpidin vuosien saatossa passiivista kiinnostusta lukemalla uusimmista tapahtumista, mutten kertaakaan kuvitellut otavani aktiivista roolia tutkimuksissa, ja päätyväni kommunikoimaan suoraan toisesta olemassaolosta olevien avaruusolentojen kanssa. Kenties vuosien työ outojen asioiden parissa oli huolellisesti valmistellut minua lopullista kohtaamista varten, koska en ollut ällistynyt, epäuskoinen tai peloissani, kun se lopulta tapahtui. Olin utelias. ”Uteliaisuudesta” oli tullut tavaramerkkini, ja sen oli tarkoitus palvel- la minua hyvin tiedon poimimisessa.

Minut esiteltiin UFO-tutkimuksen alalle toukokuussa 1985. Ystäväni Mildred Higgins kutsui minut MUFON (*Mutual UFO Network*) -jäsenten kokoukseen, joka pidettiin hänen kotonaan Arkansasin Fayettevillessä. Mildred oli MUFON:in Arkansasin osavaltion apulaisjohtaja. Hän tiesi minun kiinnostuksestani outoa ja epätavallista kohtaan ja ajatteli, että voisin haluta tavata joitain tutkijoita ja muita kiinnostavia henkilöitä. Vaikka aihe ei koskettanutkaan suoraan

omaa alaani, ajattelin, että voisi olla kiinnostavaa kysellä UFO-tapaauksista.

Tapaamisessa opin, että MUFON on suurin ja arvostetuin UFO:ja tutkiva organisaatio ja sillä on jäseniä ympäri maailmaa. Ajattelin olla mainitsematta omasta työstäni, koska oletin, että suurin osa paikalla olijoista oli tieteellisesti suuntautuneita. Monet pitivät minun alaani edelleen järjenvastaisena, ja otin omat tutkimukseni liian vakavasti, jotta avaisin itseni pilkan kohteeksi. Tuohon aikaan työskentelin omissa oloissani ja vain harvat tiesivät tutkimuksistani.

MUFON:in kansainvälinen johtaja Walt Andrus oli paikalla, ja huomasin, että hän oli puhelias ja avoin mies, jolla oli selkeästi UFO-tapausten tiedot tarkasti muistissaan. Olin vaikuttunut hänen tiedoistaan, ja hän oli tutkinut useita tapauksia henkilökohtaisesti.

Paikalla oli toinenkin mies, jolla tuli myöhemmin olemaan merkittävä vaikutus UFO-tutkimuksiini, vaikkei hän ensi tapaamisella jättänyt lähtemätöntä vaikutusta. Lucius Farish oli niin hiljainen, että jäi useimmilta huomaamatta. Hän kuunteli intensiivisesti ja vaikutti imevän tietoa kuin pesusieni. Nyt tiedän, että tällä tavoin hän oppii enemmän kuin olemalla huomion keskipisteenä. Hän toimittaa kuu-kausittain ilmestyvää ”*UFO Newsclipping Service*” -julkaisua, ja hänellä on kaikki tuorein UFO-informaatio ympäri maailmaa välittömästi hyppysissään.

Ennen kuin tapaaminen oli ohi, olin tullut luottavammaksi siellä olevien ihmisten parissa, ja paljastin olevani menneiden elämien tutkimusten parissa toimiva hypnotisti. Odotin, että minua vähäteltäisiin, koska tätä ei missään tapauksessa voinut pitää ”tieteellisenä” lähestymistapana, mutta yllätyksekseni Walt totesi, että hypnoosi voi olla hyödyllinen väline, ja kaikki informaatiota paljastavat välineet otettaisiin avosylin vastaan.

Aloin kokouksen jälkeen pitämään yhteyttä Lucius Farishin kanssa. Hän tuki työtäni eikä pilkannut sitä, kuten olin pelännyt. Kului vuosi ennen ensimmäistä UFO-kohtaamista hypnoositutkimuksessa. Noihin aikoihin pinnalle pulpahti Whitley Strieberin kirja *Ne ovat täällä*. Budd Hopkinin *Missing Time* oli julkaistu jo joitain vuosia aiemmin, mutta olin liian kiireinen työni kanssa, jotta olisin ehtinyt lukea kumpaakaan. Toukokuussa 1986 agenttini antoi minulle sattumalta Strie-

berin kirjan ja suositteli sen lukemista, koska se sisälsi selontekoja UFO:ja koskevista hypnoosiregressioista. Samanaikaisesti Lucius (tai Lou, kuten ystävät hänet tuntevat) soitti minulle ja kertoi, että Higginsin kotona olisi jälleen vuosikokous. Häneen oli ottanut yhteyttä nainen, joka ajatteli tullessa avaruusolentojen sieppaamaksi ja halusi hypnoosiregressioon. Lou halusi tietää voisinko hoitaa sen. Ajattelin kykeneväni siihen, vaikkei minulla ollutkaan kokemusta UFO-maailmasta. Olisi kuitenkin ollut epätodennäköistä löytää ketään, jolla olisi ollut kokemusta tällaisesta (ainakaan Arkansasissa). Hänen mukaansa useimmat psykiatrit ja psykologit eivät halunneet käsitellä sitä, koska se ei kuulunut heidän alansa. Pelkkä hypnoositaito ei riittänyt, koska täytyi kyetä toimimaan epätavallisten aiheiden parissa, jotta ei häiriintyisi siitä, mitä esiin saattoi ilmaantua, ja kykenisi jatkamaan objektiivista tutkintaa. Ainakin tämän osalta olin tehtävään soveltuvainen. Olin toiminut niin pitkään outouksien ja paranormaalien aiheiden alalla, etten osannut kuvitella mitään, mikä yllättäisi minut. Jos selviydyin ydinpommin räjähtämiseen kuolevasta miehestä (*A Soul Remembers Hiroshima*) tai Kristuksen ristiinnaulinnan todellisesta havainnosta (*Jesus and the Essenes*), uskoisin olevani useimpia muita tutkijoita valmiimpi käsittelemään ulkoavaruuden avaruusolentojen sieppaamien ihmisten tapauksia.

Tapaamisessa oli paikalla noin kolmekymmentä henkeä, ja olin huolissani siitä olisiko siellä oikea tunnelma tällaisen regression toteuttamiselle. Se ei missään tapauksessa ollut optimaalisen rentouttava lähtökohta onnistuvalle hypnoosille. Yleensä menen kohteen kohtiin, ja sessio pidetään täydellisessä omassa rauhassa. Sessioissa voi olla toisinaan todistajia läsnä, mutta se tapahtuu aina kohteen suostumuksella (yleensä kohde pyytää heidät paikalle), eikä heitä ole yleensä kovin montaa. Ilmapiiiri on äärimmäisen tärkeä, jotta henkilön voi saada vaivatta lepotilaan. Kerroin Loulle, että tilanne olisi tytölle kuin lavanäytös. En tiennyt, miten hän reagoisi niin monien ihmisten läsnäoloon, ja ajattelin, että yleisöllä olisi varmasti vaikutuksensa tuloksiin.

Samalla olin salaa huolissani siitä, miten edetä sessiossa, koska tällainen tapaus ei kuulunut tavalliseen toimintaani. Menetelmäni kuljettivat kohteen automaattisesti menneeseen elämään, joten minun

täytyisi muokata ja muuttaa työtapojani siten, että hän keskittyisi tämän elämän tapahtumiin. Olin käyttänyt useita eri muunnelmia tekniikastani, joten tiesin, että voisin löytää toimivan tavan myös tässä tapauksessa. Minun täytyisi vain muuttaa menettelytapani, enkä tiennyt millaisia seurauksia tai tuloksia se saisi aikaiseksi. Muut menetelmäni ovat läpikotaisen ennustettavissa olevia, vaikka aina löytyykin harvinainen poikkeus, joka kieltäytyy seuraamasta kuvioita. Silloin toimijan täytyy sopeuttaa tekniikkaansa. Tässä tapauksessa ei olisi aikaa harjoitella tai työstää uutta menetelmää. Se täytyisi toteuttaa yrityksen ja erehdyksen kautta eli ”soittaa korvakuulolta”. Huoneellinen tarkkailevia silmäpareja ei ollut välttämättä optimaalisin lähtökohta kokeiluille, ja näin ollen sessio nuoren naisen kanssa ei ollut levoton itse aiheen takia, vaan vakiokuvioideni muuttamisen takia. Olin jälleen kerran siirtymässä tuntemattomalle maaperälle, jonka seuraukset olivat epävarmoja useista eri syistä.

Hämmästyttävää kyllä, tekniikkani uudelleenohjaus toimi todella tehokkaasti ja saavutimme paljon informaatiota. Läsnäolijat eivät tienneet, että tämä oli ensimmäinen kerta, kun kokeilen tällaista, koska sessio eteni niin vaivattomasti. Minulle se oli maamerkkitapaus, joka avasi oven UFO-tutkimuksille. Se oli ensitutustumiseni ihmisiä kodeistaan öisin vieviin pikkuharmaisiin, avaruusaluksissa toteutettaviin tutkimuksiin, tähtikarttoihin ja lapsuudesta juurensa juontaviin kohtaamisiin. Samalla se oli ensialtistus kohteen tuntemalle pelolle ja traumalle. Tunteet olivat niin vallitsevia, että ne estivät informaation hankkimisen. Nuori nainen saattoi raportoida vain sen, minkä näki ja kuuli, eikä kyennyt löytämään vastauksia moniin esittämiini kysymyksiin. Tämä kaikki vain kiihdytti kiinnostustani ja uteliaisuuttani. Tiesin, että saatoin kehittää menetelmän, jolla voisi ohittaa tunnetilat ja antaa alitajunnan toimittaa vastaukset. Se oli toiminut muissa tapauksissa, koska alitajunta sisältää kaiken informaation. En nähnyt mitään syytä, miksi se ei voisi toimia tässäkin tapauksessa kunhan olisin masinoinut menetelmää.

Olin jo työskennellyt outojen ja eriskummallisten tapausten parissa, koska yhteys Nostradamukseen tapahtui samana vuonna (1986). Se johti lopulta *Keskusteluja Nostradamuksen kanssa* -trilogian kirjoittamiseen seuraavan kolmen vuoden aikana. Näin ollen oudot ja epätavalliset

tapahtumat ja kartoittamaton maasto ei säikäyttänyt minua, vaan herätti pelkästään toimittajan uteliaisuuteni ja tiedonhaluni.

Lähdin tapaamisesta kotimatkalle keskiyön jälkeen. En varsinaisesti nauttinut ajatuksesta, että joutuisin ajamaan kotiin autiota maaseutua halkovaa valtatieta keskellä yötä tuollaisen kokemuksen jälkeen. Kaikki uusi ja outo informaatio tulvi takaisin mieleeni. Tunsin oloni todella epäluuloiseksi, ja päylin toistuvasti taivaalle yksinäisen ajon aikana. Tarkoittiko regressio sitä, että tuolla todella oli olentoja, jotka ottivat yhteyttä ihmisiin? Ehkä he tiesivät, että olin juuri tehnyt tämän session. Ehkä he tarkkailivat minua paraikaa. Ajatukset loivat todella levottoman matkan. Kello oli noin yksi, kun ajoin pihatielleni helpottuneena. Tiesin, että haluaisin tutkia tätä alaa enemmän, mutta samalla tiesin, että minun täytyisi kohdata omat inhimilliset tuntemukseni näitä avaruusolentoja kohtaan, jotka olivat tekemisissä ihmisten kanssa. Se nostatti luonnollisesti pelkoa sisälläni. Meitä on vuosikausien ajan ehdollistettu kauhuelokuvilla, joissa oudot ja hirvittävät avaruusolennot aikovat vallata maailman. Näitä olioita ei ole koskaan esitelty auttajina, vaan aina uhkaavina. Miten kykenisin olemaan siirtämättä näitä tunteita kohteeseen, jonka kanssa työskentelein? Tiesin kyllä oikein hyvin, että hypnoositranssissa kohteet olivat paljon paremmin tietoisia kaikesta, myöskin hypnotisoijan mielen-tilasta.

Tämä tapaus avasi oven muiden vastaavien tapausten parissa työskentelemiselle. Se oli tyypillinen sieppausskenaario, joka on toistettu niin usein, että nyt siitä on tullut arkipäivää. Työskennellessäni näin kuvion syntyvän, ja kun tämä kuvio tapahtui toistuvasti, tiesin pian oliko kyseessä aito tapaus vai pelkkä fantasia. Kohde näki aina pieniä harmaita olentoja, joilla oli suuret silmät, ja heille tehtiin erilaisia lääketieteellisiä kokeita. Silloin tällöin huoneessa nähtiin kokeiden aikana toinen ihmismäisempi hahmo. Usein nähtiin outoja hyönteismäisiä olentoja tarkkailemassa. Kyse oli aina kaarevasta huoneesta, pöydästä, jonka yllä oli kirkas valo sekä tunnistamattomista välineistä. Usein jossain päin huonetta oli tietokoneen kaltaisia laitteita, ja henkilölle näytettiin monella kertaa tähtikarttaa, tai kirjaa ennen kuin he poistuivat aluksesta. Heille kerrottiin, että he ymmärtäisivät ja muistaisivat kirjan, kun aika oli oikea. Monissa tapauksissa ensimmäinen

kontakti tapahtui lapsuudessa: kymmenen vuoden ikä vaikutti olevan ratkaiseva ajankohta. Löysin jopa muutamia tapauksia, joissa mukana oli kolme sukupolvea. Kohteen äiti ja isoäiti raportoivat vastahakoisesti samankaltaisista vierailuista ja tapahtumista. Sain vaikutelman laboratoriokekeesta, jossa tutkitaan ja valvotaan useita sukupolvia todella pitkien ajanjaksojen kuluessa.

Työskentelin noina aikoina Philin kanssa ja vastaanotin informaatiota, josta syntyi *Keepers of the Garden* -kirja. Osa paloista alkoi loksahdella paikoilleen. Kirjassa pohdittiin teoriaa muinaisista astronauteista, jonka mukaan ulkoavaruuden olennot olisivat istuttaneet Maaplaneetan. Opin, että he olivat tarkkaileet meitä siitä lähtien, kun elämä Maassa oli saanut alkunsa. Mikä voisi olla luonnollisempaa kuin, että avaruusolennot valvoisivat meitä edelleen ja tarkkailisivat kehitystämme? Minulle tämä oli riittävä syy testien ja tutkimusten tekemiseen, mutta se täytyi toteuttaa salassa, jotta se ei vaikuttaisi henkilön elämään. Tuossa kirjassa minulle kerrottiin, että ihannetilanne olisi sellainen, jossa henkilölle ei jäisi minkäänlaisia muistikuvia, ja hän jatkaisi tavallista rutiinielämäänsä, mutta löysin tapauksia, joissa ihmiset muistivat traumaattisia ja tuskallisia tapahtumia, ja muistamiset tapahtuivat useimmiten unien kautta. Minulle kerrottiin, että ilmakehän kemikaalit ja saasteet, huumeet, lääkkeet ja alkoholi saattoivat vaikuttaa aivokemiaan, ja saisi heidät muistamaan paloja ja katkelmia kokemuksesta, mutta muistot olisivat tunteiden värittämiä ja vääristyneitä. He eivät muistaneet todellista tapahtumaa. Tietoinen mieli muutti tapahtuman emotionaalisesti latautuneeksi muistoksi. Minun tehtäväni on ohittaa tietoisuuden tunnetilat ja puhua suoraan alitajunnan kanssa, kuten kaikissa tapauksissani, koska tiesin kokemuksesta, että vastaukset piilevät siellä. Totuus saattoi pulpahtaa pintaan, kun tietoisien mielen tunnekuohut oli asetettu syrjään.

MIKSI?

Monet tutkijat keskittyvät pelkästään havaintoihin ja fyysisiin jälkiin, kuten laskeutumisiin, ja jättävät tutkimukset siihen. Toiset tutkivat pelkästään sieppauksia ja jättävät tutkimukset siihen. Aloitin omat tutkimukseni näistä ja olen edennyt pidemmälle. Olen löytänyt välähdyksiä paljon suuremmasta kuvasta, joka alkaa vasta pulpahdella pintaan: kuvasta, jota ihmismielemme on todella vaikea käsittää. Se saattaa olla suurin ikinä ihmiskunnalle näytetty kuva: tarina siitä keitä me olemme, mistä me tulimme ja minne olemme menossa. Olemmeko valmiita oppimaan oman tarinamme salaisuudet?

Useat UFO-ilmiötä tutkineet ja siitä kirjoittaneet ovat yleisesti samaa mieltä siitä, että avaruusolennot näyttävät olevan mukana jonkinlaisessa geneettisessä manipuloinnissa, joko suostumuksellamme tai ilman sitä. Samalla vaikuttaa siltä, että he eivät toimi täysin itsekästä ja kliinisestä motiivista, vaan toteuttavat korkeamman auktoriteetin käskyjä, hieman samaan tapaan kuin sairaalahenkilökunta vaikuttaa persoonattomalta suorittaessaan erilaisia testauksia ja tarkastuksia. Kuinka usein olemmekaan kohdanneet saman penseyden halutessamme tietää sairaalatestien syyt. Kun lapsemme osoittivat samaa pelkoa ja uteliaisuutta, hiljensimme heidät toteamalla, että lääkärin täytyy tietää jotain, mitä he eivät ymmärrä, joten olkaa vain hiljaa ja tehkää kuten lääkäri sanoo, eikä se satu lainkaan. Vaikka tietäisimme testien syyn, emme tuhlaa aikaa selittääksemme sen lapsellemme, koska ajattelemme, että se loisi vain pelkoa, eivätkä he kuitenkaan ymmärtäisi sitä. Joten yritämme pitää lapsen hiljaa siihen saakka kunnes välttämätön on suoritettu. Sitten kuulemme usein: ”Äiti, sinä sanoit, että se ei satu, mutta se sattui.” Tämä luo epäluottamusta, ikään kuin heille olisi valehdeltu. Joissain tapauksissa se luo kammon lääkäriä, hoitajaa tai sairaalaa kohtaan. Kenties erehdymme myös lapsen suhteen ja pidämme itsestäänselvyytenä, että hänellä ei ole kapasiteettia sen ymmärtämiseen, vaikka tilanne saattaa olla täysin päinvastoin.

Avaruusolennot ilmentävät samaa asennetta, kuin olisivat tekemisissä lapsen tai heikkoälyisen kanssa, joka ei ymmärrä edes selitettäänsä. Siepattu reagoi samalla tavalla kuin lapsi todetessaan, ettei muukalaisilla ole oikeutta kohdella heitä tällä tavoin. He sanovat, että avaruusolennot eivät kunnioita heitä eivätkä vaivaudu selittämään,

mistä todellisuudessa on kyse.

Jos nämä tarkastukset ja testit tapahtuvat laajalla volyyymilla ja niihin sisältyy monia, monia ihmisiä, näen sen vertautuvan satoja samankaltaisia testejä päivittäin tekevään täpötäyteen sairaalaan, johon liitetään kylmyys ja välinpitämättömyys. Jonkin ajan kuluttua testeistä tulee niin rutiininomaisia ja arkisia, etteivät he tunne tarvetta niiden selittelemiseen. Jokaisen yksilön kanssa kommunikointiin ei ole riittävästi aikaa eikä kiinnostusta. Kun sitten tilapäistyöskentelijä käyttää aikaa lohduttamiseen, heidän lempeytensä muistetaan ja se erottuu ilmeisen välinpitämättömien konemaisten toimijoiden joukosta. Näin ollen en usko, että avaruusolentojen asenne on halveksuntaa sinänsä meitä kohtaan erillisinä persoonallisuuksina, vaan se saattaa olla samaa kliinistä ylityöasennetta ja rutiiniin hukkumista.

Monet tutkijat ovat myös tuskailleet testien ja tarkastusten taustalla olevien syiden kanssa. Useita eri ideoita ja selityksiä on tuotu esiin, ja useita tuodaan esiin jatkossakin. Jokainen tällä epätavallisella alalla mukana oleva muotoilee omat teoriansa tapahtumista pohjautuen omiin tutkimuksiinsa, elämäkokemuksiinsa, mielentilaansa ja odotuksiinsa.

Monet ovat sitä mieltä, että geneettistä manipulointia tai muokkausta tapahtuu, ja niihin liittyy useita eri tavoitteita. Osa ajattelee, että meidän rotumme on ylivertainen, se on tavoittanut lähes täydellistymänsä, ja avaruusolennot saattavat olla epätäydellistä tai kuolevaa rotua. He ovat kenties jotenkin kadottaneet lisääntymiskykynsä, ja tarvitsevat sen vuoksi meidän lajimme siittiö- ja munasoluja auttaakseen omaa kuolevaa rotuaan jatkumaan. Tämän he toivovat toteuttavansa risteyttämällä, ei kenties fyysisesti, mutta kliinisesti, ja tuottamalla ihmis-muukalais-hybridin. Ihmisen näkevät idean kauhukuvina, ja näin ollen pidämme jokaista tällä tavoin ajattelevaa yhtä lailla kauhistuttavana.

Minun teoriani on erilainen. En usko, että he tekevät tätä omien etujen tavoitteluun, vaan meidän hyväksemme. Olemme toki nähneet, että mukana on erityyppisiä entiteettejä, ja joukossa voi hyvin olla joitain negatiivisia, jotka ajavat omaa etuaan, mutta uskon heidän olevan vähemmistössä, ikään kuin UFO-piirien luopioita tai yksinäisiä susia. Kuten kirjassani *Keepers of the Garden* selitin, käynnissä on

korkeamman voiman ohjaama suunnitelma, joka on muokattu maailmaamme varten aikakausia ennen kuin ensimmäinen ihminen ilmestyi planeetalle. Tämä pääsuunnitelma luotiin ja toteutettiin käsityskymme ylittävillä menetelmillä. Olennot määrättiin toteuttamaan projektin eri askeleita. Jokainen vastasi omasta pikkuosastaan, eikä heillä ollut mitään sanomista koko projektin toteutumisesta. Iso kuva oli todennäköisesti jopa *heidän* ymmärryksensä ulottumattomissa. He tuottivat elämän planeetallemme, ravitsivat ja hoitivat sitä aionien ajan, ja heille se oli vain työtä. Se oli toimeksianto. Heillä on saattanut olla samankaltaisia toimeksiantoja eri planeetoilla niiden eri kehitysvaiheissa. Työ siirtyi sukupolvelta seuraavalle. Tämä oli äärimmäisen pitkäkestoinen projekti, jota orkestroitiin säntillisen yksityiskohtaisesti. Ajalla ei ollut merkitystä, vaan ainoastaan lopputulemalla, joka oli fyysisiltä ja psyykkisiltä kyvyiltään ensiluokkaisen lajin luominen. Tällaista projektia ei voi toteuttaa yhdessä yössä, ja aina oli olemassa mahdollisuus, että jopa näin huolellisesti laadittu suunnitelma ajaisi karille. Olisi mahdoton ennakoida jokaista mahdollista olosuhdetta.

Täydelliseen kuvaan tuli särö, kun meteoriitti iskeytyi Maahan ja esitteli planeetallemme uuden eliölajin, joka oli omassa ympäristönsään ollut harmiton, mutta Maan turmeltumattomassa ilmakehässä se lisääntyi ja muuttui epävakaaaksi uhkaksi ihmisrodun istuttamiselle. Tällöin ihmiskeholle esiteltiin ensi kerran sairaus. Ihannesuunnitelma oli ollut luoda täydellinen, taudittomasti toimiva pitkäikäinen keho. Tämä uusi ja ennustamaton kehitys aiheutti suurta surua, ja neuvoston korkeimmalla tasolla pidettiin tapaaminen siitä, miten tilanteesta tulisi edetä. Suuri koe oli mennyt mönkään, ja tämä aiheutti paljon surua ja katumusta, mutta koska kokeen eteen oli tehty niin paljon, päätettiin, että tuhon seuraukset pyritään minimoimaan, ja jatketaan sopeutumalla siihen, mitä oli jäljellä.

Ihmisen kehityksen varhaisaikoina ilmeni jatkuvaa huolta, karsimista ja lajin manipuloimista. Geenimanipulointi ja muokkaus on kuulunut lajin kehitykseen alusta lähtien. Siinä ei ole mitään uutta. Sen vuoksi ylipäättään olemme täällä, emmekä elä luolassa ja yritä selviytyä villin erämään armoilla. Avaruusolennot ovat tarkkaan jalostaneet ja vaikuttaneet aivojemme kehitykseen, ja esitelleet vähitellen hämmästyttäviä psyykkisiä kykyjä ja intuition käyttöä, joka heille on

yleistä. Ihmisen kehittyttyä ulos eläimelliseltä tasolta ja kyettyään itse huolehtimaan elämästään ja asioistaan, avaruusolennoille ei ole enää annettu lupaa puuttua niin moneen asiaan. On painotettu, että tämä on vapaan tahdon planeetta, ja se on tiukka universaali laki, jota tulee kunnioittaa.

Puutarhurin virka vaihtui valvojan virkaan. Ihmiselle annettiin monia laitteita ja tietoa elämänsä helpottamiseksi, ja sen jälkeen uuden lajin tuli selvitä omillaan. Erehtymiseen ja tiedon väärinkäyttämiseen oli täysi oikeus, kunhan oman planeettan ulkopuolisten oikeuksia ei loukattaisi. Avaruusolentoja koskivat tiukat puuttumattomuuslait. Lajin tutkiminen toki jatkui. Kokeilua täytyi tarkistaa aika ajoin, jotta saattoi nähdä, miten laji kehittyi ja sopeutui ympäristöönsä. Sopivilla hetkillä tehtiin oikaisuja geenimanipuloinnin avulla. Jos sitä oli tapahtunut aikojen alusta lähtien, miksei sitä voisi tapahtua edelleen? Jos he toimivat korkeamman voiman valtuuttamina, mitä emme pysty edes käsittämään, keitä me olemme sanomaan, että heillä ei ole oikeutta siihen? Emme me sano äidille, että hänellä ei ole oikeutta tai valtuuksia huolehtia lapsestaan. Näen, että tilanteessa on vastaava loigikka.

Ihmisen kehittyessä hän vaikutti omaan ympäristöönsä siinä määrin, että sillä oli suuri vaikutus hänen kehoonsa. Mielestäni ei ole satumaa, että ihmisen ympäristön käydessä läpi näitä uhkaavia muutoksia, avaruusolentojen testaukset ja tarkastukset ovat lisääntyneet. He ovat luonnollisesti kiinnostuneita siitä, mitä ihminen tekee keholleen. He ovat olleet aina kiinnostuneita. Mikä voisi olla luonnollisempaa kuin yrittää oikaista ja säätää ihminen selviytymään kaikista ”aineista”, mitä kaadamme ilmakehään? Jos ihmisen muokkaaminen parempaan sopeutumiseen vaatii geenimanipulointia, niin olkoon siten niin. Uskon heidän yrittävän edelleen kumota ikuisuuksia vanhaa tuhoa, kun meteoriitti toi taudin heidän kokeeseensa. Uskon, että he yrittävät edelleen palauttaa meitä alkuperäiseen unelmaan ja suunnittelemaan: taudeista vapaaseen ihmiseen, joka kykenee fantastisiin urotekoihin ja uskomattomaan elinikään.

Keepers of the Garden -kirjassa kerroin toisesta projektista, jossa mahdollisesti luodaan täydellistä ihmistä elämään planeetalle, jota valmistellaan jossain päin kosmosta. Se on mahdollisuus aloittaa uudelleen

puhtaassa ympäristössä sen jälkeen, kun tämä on saastutettu elinkelvottomaksi ydinsodan tai jonkin vastaavan kautta. Uskon, että tämä on yksi vaihtoehto, muttei välttämättä ainoa sellainen.

Minulla oli outo sattumus syksyllä 1988. Minulla oli yöllä etäinen ja epätavallinen tunne, että kokonaista tietolohkoa lisättiin jollain tavalla päähäni. Kokemus ei vaikuttanut millään lailla unelta. Heräsin sen tapahtuessa riittävästi käsittääkseni, mistä informaatiossa oli kyse. Tiesin, ettei kyse ollut tietyistä sanoista tai ideoista, vaan käsitteistä, ja ne oli sijoitettu aivoihini tiiviissä muodossa. Olen kuullut usein, miten kohteeni kertovat vastaanottaneensa käsitteitä, jotka heidän täytyi muuntaa sanoiksi, jotta ne voitaisiin ymmärtää. Osaan nyt arvostaa heidän haasteitaan. Tämä oli minun ensimmäinen ja (uskoakseni) ainoa kokemukseni. Tiesin, että käsitteissä oli kyse UFO-matkaajien käytöksen, päättelyn, ja vastaavan selvityksestä. Tiesin, että minun tulisi sisällyttää tämä selvitys UFO:ja käsittelevään kirjaani, jota en ollut vielä edes aloittanut. En ollut tietoisesti pohtinut tätä ongelmaa, että miksi avaruusolennot käyttivät geenimuokkausta, koska olin tuohon aikaan hyvin kiireinen Nostradamus-trilogian (*Keskusteluja Nostradamuksen kanssa*) ensimmäisen osan viimeistelyn kanssa. Kerrytin vain informaatiota, jonka odotin jonain päivänä muodostavan UFO-tapauksia käsittelevän kirjani.

En ollut koskaan kuullut muiden aiheesta kirjoittaneiden ilmaiseen mitään vastaavaa käsitettä, ideaa tai selvitystä. Vaikutti siltä, että minun oli tärkeää muistaa sisältö, ja minulle painotettiin, että tätä informaatiota olin etsinyt. Se oli liian monitahoista, jotta olisin ehtinyt analysoimaan sitä, mutta tiesin kykeneväni muistamaan sen seuraavaan päivään asti, jolloin voisin siirtää sen tietokoneelle. Ajauduin uudelleen uneen ja heräsin seuraavana aamuna outo tuntemus päässäni. En ollut vielä kunnolla hereillä, kun informaatiolohko syöksyi esiin samalla intensiteetillä kuin edellisenä yönä. Tämä ei ollut tavallista, koska yleensä herätessä unimateriaali haihtuu nopeasti ja sitä on vaikea saada takaisin, edes kuvina. Tämä ei ollut kuvina, vaan filosofisina ajatuksina. Jälleen painotettiin sitä, että se oli tärkeä muistaa ja kirjoittaa ylös. Tiesin, että minun täytyi saada se tietokoneelle ennen kuin se katoaisi. Arki astuu tietysti aina poikkiteloin suunnitelmien eteen. Päivän työjärjestyksessä ensimmäisenä oli purkittaa tyttäreni

kanssa persikoita pienestä hedelmätarhastamme. Kypsät persikat eivät odota, vaikka minua häiritsikin aivoissani kehää kiertävä informaatio. Viimeinen purkki tuli täyteen ja se asetettiin pöydälle toisten kanssa viilentymään, joten minulla oli viimein aikaa työskennellä tietokoneeni kanssa.

Seuraavana tehtävälistalla oli tietysti pohtia, miten se tulisi sanallistaa. Tämä on usein kaikkein haastavin osa, koska käsite voi olla eheä ja valmis. Sitä saattaa olla vaikea pilkkoa osiin, mikä taas on välttämätöntä, jotta sen voi muuntaa sanoiksi. Aioin kuitenkin yrittää tietoisena siitä, että osa siitä menisi väistämättä ohi. Idea oli kiinnostava, ja saatoin rakentaa kirjani tämän selvityksen ympärille, ja ohjata kohti näitä ennakkoluuloisia päätelmiä, vaikka kirjalla ei tuohon aikaan ollut muotoa eikä sisältöä, vaan se oli ainoastaan kalpeana häivähdyksenä mieleni taustalla. Näiden alkuvaiheiden täytyi uinua lepotilassa arkistoissani vuosikymmenen ajan ennen realisoitumista. Vuoteen 1998 mennessä olin kerännyt massiivisen määrän informaatiota kirjaa varten, ja se näytti tukevan vuonna 1988 annettua käsitettä.

KÄSITE

Minulle selvisi, että geenimanipulointia oli tehty meidän suojaksemme sekä lajimme säilyttämiseksi ja selviytymisemme takuunsa. Tällä tavoin tarkasteltuna se on osoitus hyväsydämyydestä ja ilmentää valtavaa omistautumista meistä huolehtimiseen. Nostradamus-kirjoissa painotetaan sitä mahdollisuutta, että elämäntapamme voi tuhoutua. Oli ennustettu mahdollisuus, että Maa kallistuu akselillaan, joka johtaisi monenlaisiin katastrofeihin: tulviin, maanjäristyksiin, vulkaanisiin purkauksiin, massiivisiin hyökyaaltoihin, ja vastaaviin tunnettuihin ja tuntemattomiin mullistuksiin. Näiden jälkeen taudit ja nälänhätä niittäisivät eloonjääneitä. Kaikkien tästä selviytymisen täytyisi olla äärimmäisen sitkeitä. Minulla on täysi luotto ihmisrodun osalta. Uskon, että meillä on kyky selviytyä. Uskon Nostra-

damuksen tavoin, että tämä ei ole maailmanloppu, vaan loppu meidän tuntemallemme maailmalle. Se tarkoittaa täydellistä elämäntapojen muuttumista, mutta ihmisellä on loistelasitkeys saavuttaa taikaisin se, mitä pitää elämäntavalleen tärkeänä.

En halua ajatella tällaista enkä halua pitää sitä mahdollisena, mutta monet asiantuntijat ovat sitä mieltä, että se mahdollisuus on olemassa. Ehkä avaruusolennot vain katsovat eteenpäin ja pyrkivät ennakoimaan jokaisen mahdollisuuden. He eivät halua enää tulla yllätetyiksi uudelleen. Geenimanipuloinnin ja muokkauksen avulla he eivät kenties pelkästään luo ihmistä, joka pystyy toimimaan saastuneessa ympäristössä ja vastustamaan syöpiä ja muita näiden muutosten aiheuttamia sairauksia, vaan kykenevät sopeutumaan myös uuteen elämäntyyliin, joka on täynnä valtaisa stressiä. Eräs tämän kirjan kohteista näki itsensä kohtauksen keskellä, jossa yritti auttaa sairaita ja kuolevia. Hän ei itse ollut sairas eikä kyennyt sairastumaan. Hänen tehtävänsä oli auttaa toisia. Ehkä hän kuului uuteen kantaan, joka oli suunniteltu tätä tarkoitusta varten eli kestäämään Maan muutoksen hävitykset ja mahdolliset suuret kriisit.

Olen vastaanottamani informaation pohjalta kehitellyt oman teoriani, jonka mukaan avaruusolennot ovat äärimmäisen kiinnostuneita hyvinvoinnistamme lajina, koska he ovat huolehtineet meistä aionien ajan. Heillä ei ole aikomusta luovuttaa meidän osaltamme nytkään. Joitain ihmisiä valmistellaan selviytymään toisella planeetalla, jota on valmisteltu ja joka asutetaan taudittomilla yksilöillä. Se on suunniteltu tutunomaiseksi, joten sinne siirtyminen ei aiheuta järkytystä, kun ihmiset aloittavat uuden elämäntavan, tai jatkavat vanhoja tapojaan uudessa ja koskemattomassa ympäristössä. Muita saatetaan myös valmistella selviytymään *tällä* Maa-planeetalla sen jälkeen, kun katastrofiset muutokset tekevät useimmista ihmisistä toimintakyvyttömiä. Uskon, että kykenemme tulevaisuudessa näkemään kaikki tämän ilmiön eri tahot ja oivallamme, ettei näitä olentoja tule pelätä, vaan hyväksyä esi-isinämme, veljinämme ja valvojinamme. Heidän tarkoituksensa suuressa suunnitelmassa ymmärretään viimein ja siitä tulee ihmiskunnalle kristallinkirkasta.

HAVAINNOT

Alistuin tälle radikaalimmalle ajattelutavalle, ja olen huomannut tarkkailevani ympäröiviä asioita eri tavalla. Se on vaikuttanut siihen, miten näen kanssaihmiset, heidän elämäntapansa, sekä sen, miten heidän elämänsä liittyvät toisiinsa maailmanlaajuisessa tilanteessa. Huomioidessani näitä asioita, valvojateorian logiikka käy mielessäni yhä selkeämmäksi ja mahdollisemmaksi.

On hyvin mahdollista, että me itse omaksumme vastaavan valvoja-roolin jotain toista planeettaa kohtaan jossain kaukaisessa tulevaisuudessa. Idea ei ole pelkästään mahdollinen, vaan vaikuttaa jopa todennäköiseltä. Ihminen on erittäin utelias eläin, kuten varmasti myös ne avaruusolennot ovat olleet, jotka aloittivat Maasta huolehtimisen. Minusta olisi käsittämätöntä, että kun ihminen olisi kehittänyt avaruusmatkailun ja vallannut etäisyydet meidän maailmamme ja hiljaisten kuolleiden maailmojen välillä, hän haluaisi jättää ne sellaisiksi millaisina ne löysi eli kuolleiksi ja elottomiksi. Tuossa kaukaisessa ajassa ihmisellä on tietämys siitä, miten ottaa elämä käyttöön koemiellessä. Aluksi hän ottaa sen käyttöön alkeellisissa vaiheissa: yksittäisinä soluina, jotta voi nähdä mitä sen hetkisissä olosuhteissa voi kasvaa, mitä ikinä tämä ”alkukeitto” sietää. Monien kokeilujen jälkeen esittelään monimutkaisempia tai geneettisesti muokattuja elämänmuotoja, jotka sopivat ympäristöön. En voisi uskoa, että synnynnäisesti utelias ihminen toimisi millään muulla tavoin. Hän päättelisi, ettei siitä voisi olla vahinkoa. Planeetalla ei ollut alunperin elämää, tai se oli solurakenteeltaan äärimmäisen alkeellista. Näin ollen ihmisellä olisi hedelmätön planeetta valmiina kokeita varten, ja leikkikenttä tuleville tutkijoille eri elämänmuotojen sopeuttamista varten. Kenelle siitä olisi vahinkoa? Se mahdollistaisi Maassa kiellettyjen menetelmien käyttämisen, koska siellä ei olisi tällaisia esteitä muukalaismaailmaa vastaan. Ihminen toimisi toki jonkinlaisen hallinnon tai ainakin jonkinlaisen ylemmän ohjauksen alaisena. Hän toteuttaisi suuren suunnitelman ohjausta, koska se olisi aivan liian monimutkainen työsarka pelkästään tavallisille tutkijoille. Siihen kuuluisi huolenpitoa, karsimista

ja jalostamista eli elämänmuotojen sopeuttamisen tukemista. Nämä vähäpätöisemmät askareet olisivat vähemmän koulutettujen vastuulla (tai jopa robottien), koska se edellyttäisi ainoastaan käskyjen noudattamista. Tämä yksityisprojekti olisi joko kotiplaneetan väestön tiedossa tai sitten ei, mutta se voisi kehittyä lukemattomien vuosien ajan tutkijasukupolvien kasvattamana, jotka pitäisivät ”uutta” maailmaa aivan liian arvokkaana, jotta kokeilun voisi lakkauttaa. Nämä tutkijat oppisivat uskomattoman määrän uutta tietoa, joka epäilemättä hyödynnettäisiin Maan ihmisten hyvinvoinnin edistämiseksi. Projektiä ei voisi hylätä, jos se auttaisi samalla kotiplaneetan elämäntapaa.

Lukemattomien ajanjaksojen jälkeen elämä vakiintuisi ja alkaisi kehittämään omia ominaisuuksiaan. Sinne voitaisiin kenties tuoda Maan elämänmuotoja ja risteyttää ne geneettisesti sopiviksi. Lopulta planeetalla voisi syntyä älyllinen eläin. Sitä autettaisiin luonnollisesti geenimanipuloinnilla ja oman rotumme piirteillä. Jännitys väreilisi tieteen tiloissa, kun innovaatioita esiteltäisiin. Luontokappaleella voisi olla joitain meidän piirteitä, mutta se ei olisi todennäköisesti tarkka jäljennös, koska sen on täytynyt sopeutua omaan ympäristöönsä. Sen silmät, hengityselimistö ja verenkierto saattaisivat olla erilaiset, mutta sitä pidettäisiin kuitenkin humanoidina, vaikka se tuskin selviytyisi Maassa. Jos luontokappale alkaisi osoittamaan puutteita, jotka eivät olisi yhteensopivia suuren suunnitelman kanssa, hylättäisiinkö projekti ja tuhottaisiinko elämänmuoto? En usko. Luulen, että ihmisessä on edelleen riittävästi Jumal-henkeä, että hän pitäisi kaikkea elämää pyhänä, jopa itse luomaansa elämää. Luulen, että hän yrittäisi auttaa lajia sopeutumaan puutteisiinsa, tai antaisi sen jatkaa kehittymistään omaan umpikujaansa ja kuolla omaan tahtiinsa.

Kun dominoiva laji kehittyisi ja alkaisi osoittamaan merkkejä siviilisaatiosta, valvontaa voitaisiin vähentää. Heitä ei täytyisi tarkkailla enää jatkuvasti. Voisi sitä paitsi olla mielenkiintoinen kokeilu katsoa, miten uudet luontokappaleet kehittyisivät omillaan. Millaisia moraalreja he kantaisivat? Olisivatko he kekseliäitä? Olisivatko he sotaisia? Omaa lajia ymmärtääksemme tuntisimme velvollisuudeksemme sallia näiden olentojen kehittyä omaan tahtiinsa ja tutkia, mitkä piirteet ovat luontaisia ja mitkä opittuja. Mutta heitä ei jätettäisi täysin yksin. Heidän keskuuteensa saapuisi neuvonantaja, joka auttaisi heitä pa-

rantamaan elämistä. Häntä kohdeltaisiin ja palvottaisiin jumalana jopa pitkään sen jälkeen, kun hän olisi jo palannut kotiplaneetalleen. Hänen täytyi olla jumala, koska hänellä oli hallussaan niin ihmeellisiä kykyjä ja tietoutta. Ruoan hankkimiseen ja muihin selviytymiskeinoihin annetaan ohjeistusta, mutta muuhun neuvonantaja ei voi puuttua, jotta psyykkistä kehitystä voidaan tutkia. Kun tieto oli kerran annettu, sitä tuli käyttää uuden olion päättämällä tavalla. Liika kokeeseen puuttuminen voisi vaarantaa sen täysin. Eri tekijöitä on tietysti aivan liikaa tässä listattavaksi, mutta tämä tarjoaa yleiskuvan.

Se olisi jatkuva koe eikä sitä hylättäisi koskaan kotiplaneetan toimesta. Se listattaisiin historian aikakirjoihin tulevien sukupolvien aikana. Tulisi aina olemaan ”Tarkkailijoita”, jotka pitäisivät tallenteet päivitettyinä. Luonnollisesti osaa uusista luontokappaleista tutkittaisiin tarkemmin, jotta nähtäisiin miten geenit kehittyvät, ja millainen vaikutus ympäristöllä on niihin. Ongelmakohtia voitaisiin avittaa muutoksilla. En usko, että pitäisimme tätä puuttumisena, koska ihanneolosuhteissa olio ei tiedostaisi sitä lainkaan, ja voisi jatkaa elämänsä kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan. Kokeen tällaisessa kehityneemmässä vaiheessa tutkijoiden olisi hyvä pysytellä laboratorion lasin takana, jotta heitä ei havaittaisi. Harvinaisia lintuja kasvatetaan vankeudessa samalla tavalla. Munan kuoriuduttua käsittelijät naamioivat itsensä lintumaskeihin tai huppuihin, jotta kehittyvä tipu ei leimaudu ihmisiin. Tutkijoilla on teoria, että ihmisiin leimautuneilla linnuilla ei ole mahdollisuutta selviytyä luonnossa omillaan.

Mutta entäpä, jos laji ottaisi toisen suunnan ja alkaisi käyttämään tätä uutta tietoa sodanlietsomiseen? Mitä jos näistä sotatoimista tulisi niin kehittyneitä, että laji loisi kauhistuttavan tehokkaita aseita? Mitä jos he käyttäisivät omia keksintöjään holtittomasti, joka ei pelkästään uhkaisi tuhota heitä itseään, vaan koko heidän maailmansa? Sallitaisiinko tämä heiltä? En usko. Jos koetta on suojeltu ja hoidettu ikuisuuksien ajan, luovuttaisiinko siitä, vai käyttäisimmekö tässä vaiheessa puuttumisvaihtoehdon? Ongelma olisi gigantinen ja päätös olisi todennäköisesti Maan hallinnon korkeimman tason vastuulla. Heidän saatettaisiin päättää antaa tehdä oman toiveensa mukaisesti kokeen lopullisena huipentumana, mutta sallisimmeko kaiken häviävän? Voisimme kenties ottaa soluja ja tuottaa klooneja, jotta meillä

olisi lajista joitain esimerkkejä Maassa, tai aloittaa alusta toisella karulla planeetalla. Emme todennäköisesti päästäisi tilannetta siihen, että kaikki tieto valuisi hukkaan. Uskon, että meidän täytyisi tehdä joitain estääksemme, jos laji uhkaisi tuhota koko planeetan, koska se voisi aiheuttaa jälkiseurauksia koko aurinkokuntaan tai kenties jopa naapuritähdistoihin ja galakseihin. Tätä ei voisi sallia: se aiheuttaisi liaksi häiriötä. Luulen, että tuollaisella hetkellä meidän täytyisi viimein rikkoa puuttumattomuuden kultainen koodi ja tehdä itsemme tunnetuiksi. Kertoisimme viimein lajille olevamme heidän luojaiaan, valvojaan ja suojelijoitaan aionien takaa. Miten meidät otettaisiin vastaan? Uskottaisiinko meitä? Olisiko sillä merkitystä?

Koko skenaario kuulostaa scifiltä, mutta miten voisimme tietää varmaksi, että se ei toteudu? Miten voisimme tietää, ettei se ole jo tapahtunut, ei pelkästään Maassa, vaan kenties lukemattomilla planeetoilla koko universumissa? Ihminen jatkaa etsintää niin kauan kuin hänellä on uteliaisuutta, eikä hänen saavutuksilleen ole esteitä, niin pitkään kuin hän jatkaa etsimistä. Universumi on ja on aina ollut hänen kotinsa. Tämä on eräs tärkeä piirre, jonka olemme perineet luojiltamme ja suojelijoiltamme. Se on varmuudella eräs tärkeä piirre, jonka siirrämme vielä syntymättömille sukupolville, tällä planeetalla tai jollain toisella.

Tieto on arvotonta, jos sitä ei voi jakaa.

2. TIIVISTYNYT TAI VÄÄRISTYNYT AIKA

Monet tutkijat ovat tunnustelleet kadonneen ajan tapauksia, joissa kuluu selittämättömästi useita tunteja ilman, että henkilö olisi tästä tietoinen. Käyn läpi useampia tapauksia myöhemmin tässä kirjassa, mutta olen löytänyt erään vielä oudomman aikaan liittyvän käsitteen: tiivistyneen ajan tapaukset. Tällöin tapahtumiin menee paljon vähemmän aikaa kuin normaalisti. Molemmat ilmiöt ovat tietenkin esimerkkejä siitä, miten aika mystisesti vääristyy osanottajan näkökulmasta.

Lineaariseen aikakäsitykseemme ansaan jääminen hankaloittaa toimintaamme. Planeetastamme on sanottu, että se saattaa olla universumin ainoa, joka on keksinyt tavan mitata jotain, mitä ei ole olemassa. Minulle on kerrottu monia kertoja työni parissa, että aika on vain harhaa ja ihmisen keksintöä. Avaruusolennoilla ei ole tätä käsitettä, ja he ovat kertoneet minulle, että ihminen ei tule matkustamaan avaruudessa ennen kuin pääsee yli virheellisestä aikakäsitteestään. Tämä on eräs tärkeimpiä syitä, joka pitää ihmisen ansassa Maahan. Vaikka voisimme ymmärtää tämän psykologisesta näkökulmasta, ihmismieltemme on vaikeaa, ellei mahdotonta hyväksyä sitä. Olemme läpikotaisen poteroituneita aikaan, sillä elämämme muodostuu minuuteista, tunteista, päivistä, viikoista, kuukausista ja vuosista, joilla sitä mitataan. En näe mitään tapaa, jonka avulla voisimme paeta tätä käsitettä ja toimia samanaikaisesti arkielämässämme. Uskomme, että asioiden täytyy edetä järjestyksessä A-pisteestä B-pisteeseen tietyssä ajassa. Poikkeamia tai sivupolkuja ei voi olla, koska ne eivät sovi uskomusjärjestelmäämme. Tämän vuoksi keskitymme hyvin kapealle sektorille, ja kaikkea sektorin ulkopuolista pidetään mahdottomana eli jonain sellaisena, mikä ei voi tapahtua eikä voi olla olemassa.

Miten mittaisimme aikaa, jos eläisimme planeetalla, joka kiertäisi aurinkonsa ympäri eri tavalla? Oletetaan, että siellä paistaisi aina aurinko, tai siellä olisi aina pimeää, tai oletetaan, että planeetalla olisi kaksi aurinkoa. Mitattaisiinko aikaa eri tavalla, vai päätettäisiinkö siellä, ettei tuollaiseen vaivannäköön olisi tarvetta? Entä olennot, jotka matkaavat aluksillaan pitkiä aikoja ja harppovat avaruuden läpi ilman viitteitä päivästä ja yöstä, ja ilman syytä merkitä kausia ja vuosia? Ei ihmeekään, että he eivät ymmärrä meidän aikamme tarkoitusta, eikä siinä ole yleensä mitään järkeä heille. Samankaltaisissa ja jopa radikaaleimmissa olosuhteissa mekin saattaisimme päättää, ettei ajan luominen palvele tarkoitustamme, eikä ole mitään järkeä liimautua siihen niin dogmaattisesti.

Ilman tällaisia rajoitteita he ovat olleet vapaita löytämään muita ulottuvuuksia ja olemisen tasoja, jotka meiltä ovat piilossa jäykän aikarakenteemme vuoksi. Näiden löydösten avulla he ovat keksineet tapoja dematerialisoida ja materialisoida uudelleen mitä tahansa, minä he haluavat siirtää. He kykenevät luistelemaan repeämien ja halkeamien kautta toisiin ulottuvuuksiin yhtä vaivattomasti kuin astuisivat ulos ulko-ovesta. He ovat tietysti saattaneet tehdä tätä jo silloin kun esi-isämme asuivat vielä luolissa. Meillä on paljon kiinni kurottavaa, mutta emme tule löytämään näitä halkeamia ennen kuin poistamme laput silmiltämme, jotka estävät meitä pitämästä sitä mahdollisena. Jos toinen humanoidilaji on löytänyt tavan, on se mahdollista myös meille. Jos he ovat psyykkisesti syöttäneet meille tarvitsemaamme informaatiota aionien ajan, niin he saattavat jopa tällä hetkellä pyrkiä välittämään salaisuuksia ajan barrikaadien purkamiseksi ja kultaisten ovien löytämiseksi.

Vaikuttaa siltä, että avaruusolennon mieleen tulee helposti useita metafysisiä käsitteitä, jotka ovat ihmiselle lähes mahdottomia käsitteitä. ”Perusasioiden” tutkijat haluavat, että kaikki pysyy mutkattomana: jos sitä ei voi nähdä, mitata, koskettaa tai leikellä palasiksi — sitä ei ole olemassa. He tuntevat olonsa turvallisemmaksi laskeskellessään millaista vauhtia täytyy matkustaa lähimmälle tähdelle, ja kehittelevät sitten polttoaineen sen toteuttamiseen. Heidän on paljon vaikeampi tarttua mielen voimalla matkaamisen käsitteeseen, ja ulottuvuuksien kautta liikkumiseen. UFO-arvoituksen ratkaisut eivät ole enää yksin-

kertaisia. Mitä syvemmälle pureudumme arvoitukseen, sitä monimutkaisemmaksi ja mieltä venyttävämmäksi käsitteet käyvät. Kenties tämän vuoksi meille tarjotaan näitä käsitteitä vasta nyt. Menneisyydessä meidän mieleemme täytyi sopeutua ajatukseen, että avaruusolennot matkustavat UFO:illa sellaisilla tavoilla, jotka saatoimme ymmärtää, että ne noudattaisivat sellaisia fysiikan lakeja, jotka tutkijamme saatoivat ymmärtää, kuten esimerkiksi ohittaa valonnopeus jonkinlaista tavanomaista polttoainetta käyttämällä.

Meille on lusikoitu vuosien saatossa vain sen verran informaatiota, jonka olemme saattaneet kerralla sulattaa. Oikaistessamme itsemme kuhunkin käsitteeseen siten, ettemme enää pelkää niitä, meille annetaan sen jälkeen monimutkaisempia palapelin osia. Epäilen voimakkaasti pystymmekö koskaan sisäistämään koko kuvaa, aivan kuten emme voi odottaa, että taapero ymmärtäisi geometriaa tai laskentaa. Eli meille ei kenties koskaan tarjota mahdollisuutta. Minulle on kerrottu useita kertoja, ettei kannata odottaa vastausta kaikkiin kysymyksiini. Jokin tieto toimii lääkkeenä, mutta toinen myrkkynä, ja siitä on enemmän vahinkoa kuin hyötyä. Joten otan vastaan sen, mitä annetaan, ja olen huomannut, että analysoituni ja yritettyäni ymmärtää käsitteitä, minulle annetaan lisää sulateltavaa, mutta vaikuttaa siltä, ettei koskaan enempää kuin pystyn käsittelemään. Tällä tavoin olen kirjoittanut kirjani, ja yrittänyt esittää ideat ymmärrettävällä tavalla. Tässä kirjassa tulee olemaan sellaisia käsitteitä, joita en ole esittänyt aiemmin. Tutkijan edessä odottaa paljon kartoittamatonta maaperää, ja sinne aion matkustaa. Otamme ensimmäiset lapsenaskelemme tuntemattomaan maailmaan.

Sanomme, että nämä olennot ja alukset eivät käyttäydy meidän tuntemiemme fysiikan lakien mukaisesti. Sanomme, että ne tekevät ”epäluonnollisia” asioita. Tämä on suurinta skeptisyyttä niiden olemassaolosta. Ihmiset sanovat, että heidän raportoidusti suorittamansa saavutukset ovat mahdottomia. Luulen, että tulemme huomaamaan, että he eivät ole epäluonnollinen ilmiö, vaan luonnollinen. He voisivat noudattaa uusia fysiikan lakeja, joita me emme ole vielä löytäneet tai edes ajatelleet. Se on uutta ainoastaan meille, koska se ei mahdu meidän todellisuuskuvaamme, mutta heille se on täysin luonnollista.

Vastaanottamani informaation mukaisesti UFO-alukset pystyvät

katoamaan näköpiiristä tai tutkakuvista, ja niin edelleen, koska ne vaihtavat yhtäkkiä värähtelytaajuuttaan. Tästä voi saada karkean käsityksen, kun tarkkailee tuulettimen lapojen katoamista pyörimisnopeuden kiihtyessä. Me fyysisesti Maan pinnalla elävät värähtelemme hitaammin. Tätä kuvaillaan yksityiskohtaisemmin kirjassani *Convolutioned Universe*. Monet näistä olennoista eivät elä toisilla planeetoilla, vaan toisissa ulottuvuuksissa, joissa on monia toisia maailmoja (osa fyysisiä ja osa ei), jotka toisinaan ovat rinta rinnan olemassa meidän maailmamme kanssa, mutta värähtelevät nopeammin. Olemme usein täysin tietämättömiä toistemme maailmoista. Toisten maailmojen kehittyneemmät tahot ovat tulleet meistä tietoisiksi, ja käyvät usein tarkkailemassa meitä. Tätä varten heidän täytyy hidastaa värähtelyään. Sen tekemistä ja ylläpitämistä on kuvailtu kivuliaaksi. Näin ollen ihmisten astumisella noihin ulottuvuuksiin voi olla päinvastainen vaikutus. Värähtelytasomme kiihdytetään, ja sitä täytyy hidastaa palatessa.

Monet näistä olennoista ovat kehittyneet pisteeseen, jossa ne ovat pelkkää energiaa eivätkä tarvitse enää kehoja. He voivat kuitenkin manifestoida kehon, kun sellaista tarvitaan ihmisten kanssa vuorovai-kuttamisessa. En voinut ymmärtää, miksi pelkkää energiaa olevat olennot tarvitsevat avaruusaluksia matkustamisessa. Ehkä he eivät kuljeta mukanaan pelkästään ympäristöään, kuten painovoimaa, ilmakehää, ja niin edelleen elämän ylläpitämiseksi, vaan ehkä he kantavat myös omaa värähtelytasoaan mukanaan.

On ollut monia tapauksia, joissa ihmisiä on viety pienempiin aluksiin ilman, että siitä seuraa pysyviä vaikutuksia heidän kehoilleen. Ehkä juuri tämän takia. Alus saapuu meidän värähtelytasollemme ja ihmiset voivat sopeutua siihen. Usein pienistä harmaista raportoidaan näissä pienemmissä aluksissa. He ovat jonkinlaisia kloonattuja tai valmistettuja olentoja, jotka pystyvät selkeästi toimimaan helpommin näissä taajuuksissa kuin muunlaiset olennot. Heidät luotiin oman luojansa eli pitkien harmaiden olentojen kuvaksi, jotta he voisivat tulla Maahan ja suorittaa vähäpätöisempiä tehtäviä. Tämän jälkeen ihmisistä, eläimistä, kasveista, ja niin edelleen, otetut näyttöt viedään suureen alukseen laboratorioanalyysia varten. Vähemmän on raportoitu sellaisista tapauksista, joissa ihminen olisi viety suuremman aluksen

tai ”emoaluksen” kyytiin. Ne sijaitsevat usein korkealla ilmakehäsämme, koska ovat liian suuria laskeutumaan helposti. Mutta luulen, että myös ne värähtelevät eri tasolla, joka tekee niistä näkymättömiä. Kenties kyydissä olevat olennot eivät pysty sopeutu-maan niin helposti hitaampaan värähtelyyn, ja pysyvät mieluummin helpommassa ympäristössä. Ihmisten molekyyleja täytyy sopeuttaa ja värähtelytasoa nopeuttaa, jotta he voivat astua näihin aluksiin. He voivat toimia tällä tavoin hetken aikaa, mutta pidempi altistus alkaa hajottamaan kehoa. Paluussa tapahtuu monimutkainen ja vaikea prosessi, jossa henkilön keho sopeutetaan uudelleen ja värähtelyä hidastetaan. Tästä voi seurata sekaannusta, hämmennystä, hetkellistä halvausta sekä fyysisiä oireita (kuten mustelmia), kun keho toipuu järjestelmänsä kokemasta traumasta. Tämä voisi selittää, miksi niitä tapauksia ei ole kovin montaa, joissa henkilö viedään suurempaan alukseen. Pienempien alusten ja pikkuharmaiden kokemukset ovat paljon yleisempiä. Keskivertohenkilö ei pysty välttämättä sopeutu-maan kokemuksen vaatimiin fyysisiin muutoksiin.

Vuonna 1998 viimeinen amerikkalainen palasi Maahan MIR-avaruusaseman yhteistyöhankkeesta venäläisten (aiemmin neuvostoliitolaisten) kanssa. Hänen mukaansa suurinta mukautumista vaati ras-kaaseen fyysiseen kehoon tottuminen pitkän painottoman jakson jäl-keen.

Kadonneet ajanjaksot eivät ole aina sitä miltä vaikuttavat. Yleinen oletus on, että henkilö on ollut suorassa yhteydessä avaruusolentoihin tai UFO:ihin, kun aikaa katoaa, erityisesti silloin, jos samanaikaisesti on havaittu valo (tai alus), mutta tästä ei ole aina kyse. Monissa tapauksissa henkilö ainoastaan sulkee epämiellyttävän tai traumaattisen kokemuksen mielestään, eikä sillä ole mitään tekemistä avaruusolentojen kanssa. Tämä informaatio voidaan saavuttaa oikeana, kun transsi on tarpeeksi syvä suoraan yhteyteen alitajunnan kanssa. Se sisältää kaikki muistot ja raportoi oikeista tapahtumista ilman tietoisien mielen emotionaalista värittämistä. Kerron aina tutkijoille, ettei kannata kiirehtiä johtopäätöksen kanssa, kun kohde raportoi kadonnees-ta ajasta, tai muista kokemuksista, jotka näyttävät sopivan kuvioon. Etsi aina aluksi yksinkertaisinta selitystä ennen kuin siirryt monimut-

kaisempaan. Monissa tapauksissa vastaus on yksinkertainen. Jostain tunteettomasta syystä jotkut haluavat mieluummin monimutkaisempia vastauksia selittääkseen elämänsä tapahtumia. ”Minulta katosi aikaa, joten minut on varmasti viety UFO:on.” Jonkin mystisen psykologisen prosessin vuoksi tämä abstrakti päättely on helpompi hyväksyä kuin arkisempi, mutta epämiellyttävämpi selitys. Eräässä tapauksessani miehellä oli tarkkaan määritelty puuttuva aika, eikä siihen liittynyt yhteyttä avaruusolentoihin, vaan kyse oli väärässä paikassa olemisesta väärään aikaan.

Tom halusi tutkia vuonna 1972 Massachusettsissa tapahtunutta puuttuvan ajan tapausta, joka oli aina vaivannut häntä. Hän oli ollut yritystapaamisessa asiakkaan kotona. Siellä oli paikalla muita ihmisiä ja heille oli tarjoiltu oikein hieno ateria. Ilta kääntyi jo melko myöhäiseksi, ja eräs naisista kutsui hänet yöksi asuntoonsa, ettei hänen tarvitse ajaa enää yötä myöten kotiinsa.

Nainen ajoi autoa ja Tom muisti nähneensä taivaalla kirkkaan valon puiden yllä. Se sai hänet levottomaksi. Hän ei muistanut mitään muuta herättyään seuraavana aamuna naisen asunnolta. Hän ei ollut käyttänyt huumeita tai alkoholia, eikä osannut koskaan selittää puuttuvaa aikaa. Pian tämän jälkeen nainen muutti pois eikä Tom saanut koskaan tietää minne. Hän muisti tämän melko outona naisena, joka ei ollut ystävällinen eikä kovinkaan puhelias.

Hän palasi hypnoosissa kohtaukseen, muisti tarkan ajankohdan ja kuvaili herkullista ateriaa. Hän tarjosi useita yksityiskohtia, jotka hänen tietoinen mielensä oli unohtanut. Monet niistä olivat meidän kannaltamme merkityksettömiä, mutta ne kielivät sen puolesta, että kaikki informaatio oli siellä ja valmiina saatavilla. Naisen nimi oli Stella, ja hänen autonsa oli uusi -72 vuoden Pontiac Firebird. Oli lähes keskiyö, kun he ajoivat maantietä naisen asunnolle, ja hän kävi läpi heidän jonninjoutavan keskustelunsa. Sitten hän näki silmäkulmassaan jotain, mitä piti tulipallona tai ”tähdenlentona”. He tarkkailivat valoa, joka kirkastui taivaalla ja näytti lähestyvän heitä.

Yhtäkkiä auton moottori sammui, ja auto pysähtyi keskelle tietä. Stella oli peloissaan, mutta Tom reagoi omituisesti täysin eri tavalla. Hän tunsu olonsa yhtäkkiä väsyneeksi ja oli nukahtamassa. Tämä ei ollut todellakaan normaali reaktio. Tiesin, että hänen alitajuntansa

pysyisi hereillä, ja voisin kysellä kysymyksiä.

Alitajunta kertoi, että he molemmat nukkuivat, ja autoa ympäröi kirkas valo, joka tulvi sisään kaikista ikkunoista. Auton ovet avautuivat ja heidän nukkuvat kehonsa poistettiin autosta. Kysyin: ”Kuka heidät poisti?”

”He näyttävät ihmisiltä. Yhdellä on ruskea tukka, ja toisella vaaleahko. He vain ottavat meidät autosta, ja tutkivat autoa sisältä. Sitten he katsovat meitä, ja pitävät jotain *juttua* yllämme, ja sitten he pistävät meidät takaisin autoon.”

Hän sanoi, että he pitivät hänen tajutonta kehoaan pystyssä ja liikkuttivat välinettä ylös alas hänen kehoaan pitkin. Siitä kuului naksahduksia. Oletin, että hän olisi varmasti raskas pideltävä tässä asennossa, ja hän oli samaa mieltä, mutta he tekivät sen täysin vaivattomasti.

Pyysin kuvausta välineestä. ”Näyttää ohuelta, kuin telkkariantennilta, noin 35 cm pitkä, jonka ympärillä on metallijohtovyhtejä, ja se vilkkuu eri värejä, lähes neonvihreästä täyteläiseen violetinsiniseen. Värit ympäröivät välinettä, kun se sivuaa henkilöä, ja voin kuulla nakkuttavan äänen, mutten tiedä mitä sillä tehdään.”

Heidät laitettiin takaisin autoon. Moottori kävi jälleen ja he ajoivat tietä pitkin. Miehet ja valo olivat poissa. Stella sanoi: ”Huh, taisin nukahtaa sekunniksi. Minun täytyy olla *todella* väsynyt.” Myös Tomista tuntui siltä kuin hän olisi torkahdellut. Stella vilkaisi kelloaan, ja säikähti: ”Herran pieksut! Se on puoli kolme! Emmekö lähteneet puolen yön maissa? Noh, enpä tiedä. Meidän on parasta jatkaa matkaa.” Molemmat heittivät tapahtuman mielestään. Tom oli todella väsynyt, aivan kuin hänet olisi imetty tyhjiin energiasta ja näännytetty. Hän torkahteli loppumatkan ajan. Asunnolla Stella kehotti Tomia olemaan hiljaa, jotta naapurit eivät heräisi. Hän näytti Tomille tämän huoneen, ja Tom romahti sängylle. Hän ei muista mitään muuta ennen kuin puhelin herätti hänet seuraavana aamuna.

Kysyin hänen alitajunnaltaan tiesikö se syytä tälle oudolla välineellä suoritetulle tutkimukselle. Se vastasi: ”Kyllä, tiedän syyn. Kyse oli Stellasta. Hän työskenteli eteläbostonilaisessa yrityksessä, joka valmisti sotilassalaisuuksia Vietnamin sotaa varten, ja hän pääsi käsiksi kaikenlaiseen tietoon. Luulen, että minä en ollut varsinainen kohde vaan hän. Minä vain satuin olemaan paikalla. He valvovat häntä, ja

häneen on todennäköisesti oltu yhteydessä lukuisia kertoja aiemmin. Tiesin, että kaikki ei ollut hyvin, koska hän vaikutti hermostuneelta. Hän oli epäluuloinen eikä ystäväystynyt kovin helposti. Hän myös muutti paljon. Aiemmin hän oli elänyt Kaliforniassa, sitä ennen Havaijilla, ja sitä ennen Japanissa. Hän on matkannut kaikkialla maailmassa.”

D: Tekivätkö he saman hänelle välineellään?

T: En nähnyt mitä he tekivät hänelle, koska he tekivät samalla tätä minulle, mutta tiedän, että he tekivät jotain muuta. Heillä on jonkinlainen yhteys häneen.

D: Mikä tämän välineen tarkoitus oli?

T: Se oli samankaltainen kuin nykyiset kerroskuvausvälineet. Sillä tutkitaan elintoimintoja. Se mittasi myös aivoaaltoja. He vaikuttavat ihmisiin aivoaaltojen avulla, mutta he eivät ole *pahoja*. He eivät oleet kylmiä tai tunteettomia, vaan he ainoastaan valvoivat häntä, koska pelkäsivät, että hän saattaisi olla mukana jossain. Se on ikään kuin vakoilua. Se oli yksi syy miksi he halusivat valvoa häntä, koska hän tietää paljon. Hänellä on tutkinto radiobakteriologiasta ja hän on sähkötekniikan tohtori. Hän on erittäin älykäs nainen.

D: Yrittivätkö he saada hänestä tietoa tällä tavalla?

T: Eivät. He tiesivät jo kaiken saman, minkä hänkin tiesi, koska he pystyvät lukemaan hänen ajatuksensa, mutta hän on jostain syystä heille tärkeä. En tiedä.

D: Miksi he olisivat huolissaan siitä, että hän olisi mukana vakoilussa? Mitä merkitystä sillä olisi heille?

T: Hänellä oli eräs ongelma. Itäblokin maiden edustajat olivat lähestyneet häntä, ja aikoivat tarjota hänelle sata tuhatta dollaria, mutta hän ei koskaan ottanut tarjousta vastaan. Hän muutti.

D: Ovatko nämä olennot huolissaan siitä, että hän lähtisi mukaan jonkinlaiseen vakoilutoimintaan? Sitäkö tarkoitat?

T: En. Heitä ei huoleta se, että hän osallistuisi vakoiluun tai vastaavaan. Hän vain on yksi niistä henkilöistä, joita he valvovat, ja hän pääsee käsiksi kaikenlaisiin tieteellisiin tutkimuksiin ja sen kaltaisiin. Sen vuoksi häntä valvotaan.

D: Onko tämä kertomasi tieto sellaista, jonka tiesit, vai kuuletko siitä juuri nyt?

T: Tiesin, että hänellä on tutkinto, ja tiesin, että hän työskentelee Bostonin ulkopuolella olevalle yritykselle, ja siinä oli jotenkin kyse sähkötekniikasta. En tiennyt, että hän oli mukana vakoilussa.

D: Eli se käy sinulle ilmi juuri nyt, etkä tiennyt siitä tuolloin?

T: Niin. Tämä valvonta todella häiritsee häntä, ja sen vuoksi hän matkustaa ympäri maailmaa. Hän yrittää päästä heistä eroon. Hän muutti pian sen jälkeen. Luulen, että hän muutti pois Massachusettsista, koska en saanut häneen enää yhteyttä.

D: Eli et nähnyt häntä tämän jälkeen?

T: En. Hänen täytyi mennä ... (tauko, ja yllätys) Houstoniin. Stella siirrettiin Houstoniin. Sen takia hän lähti.

D: Okei. Oliko sinulla vastaavia kokemuksia enää tämän jälkeen, mitään valoja tai vastaavaa?

T: Ei. Ei enää koskaan. Se oli ainoa kerta.

Tämä oli mielenkiintoista, koska se oli puuttuvan ajan tapaus, jossa kohde ei ollut huomion keskipisteenä. Tässä olisi ollut runsaasti tilaa fantasioinnille, jos kohde olisi niin halunnut, mutta koko tapaus ei edes keskittynyt häneen. Samalla on kiinnostavaa, että hänellä ei kuulemma ollut enää koskaan vastaavaa kokemusta. Hän olisi voinut laajentaa omaa kuvitelmaansa melko helposti.

Törmäsin vuosien 1988 ja 1989 aikana kolmeen tapaukseen, jotka vihjasivat ajan vääristymisestä, ja kenties jopa toiseen ulottuvuuteen siirtymisestä.

Kesällä 1987 Lou Farish laittoi paikallisen supermarketin ilmoitus-
taululle paperin, jossa kyseli UFO:ihin liittyvien epätavallisten tapausten perään. Se oli ensimmäinen ja viimeinen kerta, kun hän teki näin. Janet-niminen nainen soitti hänelle ja kertoi oudosta edellisyön sattumuksesta lähistöllä. Nainen oli todella peloissaan eikä halunnut paljastaa itseään. Hän kertoi matkanneensa Little Rockista kotiinsa Conwayn läpi noin vartissa. Matkaa on noin 80 kilometriä, siihen kuuluu tavallisesti kolme varttia. Nelikaistaisella osavaltioiden välisellä moottoritieellä ei ollut muuta liikennettä, mikä oli todella epätavallista. Kotiin palatessaan hänen koiransa räksyttivät, eivätkä ne tehneet sitä tavallisesti. Lou totesi, että se vaikutti pikemminkin tiivistyneeltä ajal-

ta kuin puuttuvalta ajalta. Ainoa tekijä, mikä voisi liittää sen UFO:ihin oli, että hän oli nähnyt valtavan kirkkaan valon puiden yllä. Hän oli yrittäjä eikä halunnut tulla asian kanssa julki ja vaikutti häpeävän koko keskustelua.

Lou meni hänen kotiinsa keskutelemaan, ja hänelle selvisi, että Janet oli äärimmäisen jalat-maassa-tyyppi, joka ei ollut koskaan lukenut tai ollut kiinnostunut millään tavoin UFO:ista. Hän oli varma, että kaikkeen oli looginen selitys, jos mitään ylipäätään oli tapahtunut, mutta hänellä oli vaikeuksia selittää ajan kiihtymistä ja taivaalla ollutta valoa. Lou kysyi haluaisiko hän ottaa osaa hypnoosiin, mutta hän vastusti sitä. Pyysin, että hän ei painostaisi Janetia, ja antaisi tämän päättää itse, mutta haluaisin tavata hänet, jos se oli mahdollista.

Hän oli seuraavan vuoden aikana silloin tällöin yhteydessä Janetiin, joka tarttui tiukasti kaikenlaisiin outoihin selityksiin valoilmioille, kuten jopa sellaiseen, että joku saattoi olla puiden latvassa peilien kanssa heijastamassa valoa. Selitykset olivat itse asiassa hullunkurisempia kuin itse tapahtuma, mutta hän yritti epätoivoisesti löytää selityksen, jonka voisi hyväksyä. Hän raportoi myös oudoista enneunista, ja hänellä oli ensimmäistä kertaa elämässään paranormaaleja taipumuksia.

Lou yritti järjestää tapaamista meidän välillemme, mutta se ei onnistunut. Janetilla oli joka kerta jotain hänelle tärkeämpää, joka useimmiten liittyi hänen yrittäjäjyhteensä. Vaikka kokemus olikin ollut järäsyttävä, ei sillä mitä ilmeisimmin ollut hänelle suurta merkitystä.

Oli oikeastaan aivan sopivaa, että aikaa kului, koska tiivistyneen ajan käsite oli vielä tuore outous siinä vaiheessa, kun kuulin hänen tapauksestaan ensi kerran, mutta välissä kuluvan ajan aikana törmäsin kahteen muuhun tapaukseen, joissa oli hieman samankaltaisuutta. Tapaukset käydään läpi myöhemmin tässä luvussa.

Lopulta saatoin tavata Janetin Ozarkin UFO-konferenssissa Eureka Springsissä huhtikuussa 1989. Hän suostui vastahakoisesti paikalle, ja Lou esitteli meidät. Hänen mukaansa hänellä oli vähintään 30 muuta asiaa, joita hän olisi tehnyt mieluummin tuona viikonloppuna. Hänellä ei ollut kiinnostusta tätä konferenssia kohtaan. Hän oli kuunnellut tarkoin puhujia, ja seurasi esitettyjä kuvia ja dioja, mutta mikään ei vaikuttanut vastaavan hänen kokemustaan, joten hän ajatteli, että

se oli ollut ajan tuhlausta. Istuimme aulassa samalla, kun suurin osa ihmisistä oli konferenssissa, joten saatoimme keskustella häiriöttä.

Janet oli erittäin viehättävä vaaleaverikkö, hyvin hienostunut daami, muttei kuitenkaan liiaksi. Hän oli pukeutunut kauniisti, ja antoi vaikutelman, että oli tottunut vuorovaikuttamaan varakkaiden ja hyvin koulutettujen kanssa, mutta hän ei kuitenkaan ilmentänyt ylimielisyyttä, vaan oli hyvin ystävällinen. Hän rentoutui kanssani silminnähdessä, ja alkoi välittömästi syyttää omaa tarinaansa. Hän vaikutti helpottuneelta, että sai lopulta kertoa sen. Hän näytti aistivan minusta, etten ollut siellä pilkkaamassa häntä, vaan aikomukseni oli auttaa häntä. Hän päätti vihdoinkin seurata omaa tarinaansa, koska hänellä oli hiljattain ollut takaumia, jotka tarjosivat lisää yksityiskohtia, ja tämä vaivasi häntä. Hän oli varma, että tähän oli looginen selitys, ja hän oli vakuuttunut siitä, että se lakkaisi vaivaamasta häntä, kun hän löytäisi sen. Hän tarjosi yksityiskohtia huolellisesti ja tarkasti.

Olin varma, että hän oli tarkistanut oudon tiivistyneen ajan tapahtuman, ja niin hän olikin. Hän vaikutti sen kaltaiselta ihmiseltä, joka haluaa vahvistaa kaikki yksityiskohdat tyydyttääkseen omaa uteliaisuuttaan. Hän oli jo varmistanut useilta henkilöiltä tarkan ajan, jolloin oli poistunut ravintolasta Little Rockissa tuona iltana. Hän kurvasi 1-40 -väylälle noin puoliltaöin, ja ajoi moottoritietä kunnes saapui kotiinsa kääntyvälle tielle. Tuolta alueelta pääsee kääntymään vain yhtä tietä, ja siellä on jatkuva liikenne jopa läpi yön. Hän tuntee jokaisen mutkan läpikotaisin, ja tietää jokaisen tien varrella olevan talon, koska ajaa reittiä lähes päivittäin, mutta tuona yönä kaikki vaikutti oudolta ja erilaiselta. Taivaalla ei ollut ainuttakaan tähteä, ja hän huomioi, että oli hüirenhiljaista. Ei edes sirkkojen sirinää. Hän huomasi selvästi, että yhdessäkään talossa ei ollut valoja, ei edes ulkona olevissa elohopeahöyrylampuissa, jotka paloivat aina. Hän tunsu alueen todella hyvin, ja taloissa oli aina valoja, jotka saattoi nähdä jo kaukaa. Ei kuulunut pihaustakaan eikä ollut ainuttakaan elonmerkkiä. Ei ollut muuta liikennettä, ja se oli hänestä erittäin epätavallista.

Sitten hän näki jotain. Se oli valtava ja roikkui juuri puiden yläpuolella. Se oli pitkulainen, ja hehkui hyvin kirkasta oranssia väriä. Hehku rajoittui muotoon eikä säteilyt ulkopuolelle. Siinä ei ollut merkin-
töjä, ei ikkunoita, ei ääriviivoja tai muita valoja: pelkkä kiinteä orans-

si pitkulainen muoto. Ensin hän ajatteli, että kyse oli auringonlaskusta ja värihehku heijastui pilvistä. Aurinko oli laskeutunut jo useita tunteja aiemmin, mutta tämä oli ensimmäinen selitys, mikä pulpahti hänen mieleensä. Sitten hän ajatteli meteoriittia tai revontulia. Hän yritti liittää sen johonkin loogiseen, vaikei ollut koskaan nähnyt mitään vastaavaa. Hän hidasti auton matelemaan, jotta voisi tarkkailla sitä. Normaalisti tämä olisi ollut vaarallista, koska tiellä oli tavallisesti paljon liikennettä.

Auton madellessa Janet oli tämän valtavan valon lumoissa. Sitten hän näki tiellä jotain, minkä ajatteli olevan kuollut eläin. Hän pysäytti auton, ja oli ällistynyt nähdessään, että se oli tavallinen kotikissa, joka oli jäähmettynyt epätavalliseen asentoon. Se istui lantionsa varassa, karvat pystyssä, tassut ilmassa, ja tuijotti samaa kohdetta kuin Janet. Eläin ei ollut kuollut, vaan jämähtänyt irvokkaasti tähän outoon asentoon tuijottamaan kohdetta. Tämä oli ainoa ”elonmerkki”, jonka Janet kohtasi.

Hän jatkoi hidasta etenemistään ja tuijotti kohdetta. Kun hän pääsi sen rinnalle, se poistui, mutta hyvin oudolla tavalla. Ylä- ja alareunat sulkeutuivat hitaasti ja lähestyivät toisiaan ja räpäyttivät. Hän viittoili käsillään, ja sain vaikutelman valtavasta silmästä, joka sulki luomensa. Pyysin häntä varmistamaan, ettei se vain mahdollisesti ollut laskeutunut puiden taakse ja kadonnut näkyvistä. Hän totesi, että tällöin hän olisi nähnyt valon pilkkottavan puiden välistä sen laskeutuessa. Hän oli varma siitä, että reunat olivat liikkuneet yhteen, ja nyt valo oli poissa. Oli mahdollista, että kohde oli edelleen paikalla, mutta nyt hämärään hautautuneena, koska ei ollut tähtiä eikä mitään valoa, joka olisi heijastanut siihen. Mitä ikinä tapahtuikaan, tämän jälkeen hän kiihdytti vauhtia ja jatkoi kotiinsa hämmentyneempänä kuin koskaan. Hän ei ollut kuulemma tuntenut lainkaan pelkoa, vaan ainoastaan syvää kunnioitusta, hämmästyystä ja ihmetystä. Hänen laskelmoiva mielensä oli yrittänyt ymmärtää, mistä oli kyse.

Hän ajoi pihatielleen ja hänen vahvarakenteisessa aitauksessa olevat rotukoiransa saivat kohtauksen. Ne haukkuivat ja ulvoivat, kysivät ja purivat aita, ja yrittivät päästä sieltä ulos. Ne eivät olleet kuulemma koskaan käyttäytyneet tällä tavalla, koska kyseinen rotu oli hyvin hyvätapainen. Ne eivät tavallisesti edes haukkuneet, kun joku ajoi

pihatielle, mutta tuona yönä ne tulivat hulluiksi. Kysyin huomioiko hän autossa tai itsessään mitään epätavallista, ja hän vastasi, että ei.

Hän astui taloon ja yllättyi nähdessään kellon. Hän kävi talon kaikki kellot läpi, ja ne kaikki näyttivät samaa. Hän oli tullut kotiin aivan liian nopeasti. Hän arvioi, että ajomatkaan oli kulunut noin vartti, mikä olisi ollut mahdotonta, varsinkin kun hän oli madellut loppumatkan. Hän herätti miehensä ja pyysi häntä kertomaan kellonajan, ja kehotti tätä muistamaan seuraavana päivänä mihin aikaan hän oli tullut kotiin.

Janet kertoi alkaneensa kokemaan takaumia, jotka viittasivat tapaukseen. Hän muisti, että jokin viiletti aivan auton edestä moottoritien yli sillä hetkellä, kun hän näki kohteen ensimmäisen kerran. Samanaikaisesti moottoritien keskellä ilmeni yhtäkkinen valonvälähdys. Hän kuvaili sitä kuin äkinäiseksi peilin kääntymisen aiheuttamaksi välähdyksi. Hänellä oli vaikeuksia kuvailla sitä, mutta se muistutti häntä naurutalon peilialista.

Emme pitäneet koskaan hypnoosisessiota, vaikka olenkin vakuuttunut, että tarinaan sisältyi paljon muutakin. Hän ei halunnut tutkia tapausta enempää, koska hänen elämänsä oli järjestyksessä. Hän oli täysillä mukaan yritystoiminnassa eikä halunnut, että mikään veisi hänen mieltään pois siitä, tai loisi hämmennystä hänen elämäänsä. Hän piti tapahtunutta erikoisena, vaikkei todennäköisesti koskaan ymmärtäisi sitä, ja hän jatkaisi elämäänsä. Työssäni tärkeintä on, että henkilö jatkaa normaalia elämäänsä. Yritän saada heidät ymmärtämään kokemuksiaan ja liittämään ne elämäänsä. Jos paljastamisajatus häiritsee heitä enemmän, silloin se on paras jättää aloilleen. Samalla olen kertonut hypnoosisessioon puhtaasta uteliaisuudesta haluaville henkilöille, että toisinaan he saattavat löytää itsestään asioita, jotka olisivat toivoneet jättäneensä rauhaan. Kun tieto on kerran paljastettu, sitä ei voi enää työntää takaisin piiloon. Tässä tapauksessa Janet toimi kenties erittäin viisaasti, koska ei halunnut häiritä tarkkaan järjesteltyä elämäänsä. Tällöin näin kuuluu olla. Kunnioitan asiakkaideeni toiveita.

Molemmissa seuraavissa tapauksissa kohteilla oli eläviä ja tietoisia muistoja tapahtumasta. Nämä muistot olivat kaunisteltuja, ja hyp-

noosi toi lisää yksityiskohtia.

Eddie oli kolmekymppinen käsityöläinen, joka epäröi jo kokemuksestaan puhumista, ja teki sen ainoastaan tyttöystävänsä kehotuksesta. Nolostuneena ja huomattavan levottomana hän tunsikin olonsa epä-mukavaksi nauhurin takia. Asetin sen pöydälle, ja sanoin, että hän unohtaisi sen olemassaolon muutamassa minuutissa. Nauhurin on tarkoitus pitää huolta siitä, etten unohtaisi yksityiskohtia. Samalla se vahvistaa tietoisia muistoja ja pitää ne erillään hypnoosin paljastamista muistoista. Hän rentoutui keskusteltuamme, ja unohti laitteen pian täysin.

Hän raportoi lähes kahden vuosikymmenen takaisesta tapahtumasta, jolloin hän oli seitsemäntoistavuotias ylioppilas, joka eli maatilalla Missourissa. Hän ajoi kotiin vanhalla lava-autollaan vierailtuaan ystävän luona kaupungissa. Oli myöhäinen ilta maaseutuhiekkatiellä, jossa oli taloja harvakseltaan. Hän huomasi valon, ja luuli aluksi, että kyse oli elohopeahöyrylampusta, jotka olivat juuri saapuneet alueelle. Jotkut maatilalliset olivat vaihtamassa perinteisiä hehkulamppuja näihin, mutta tämä tapahtui paikassa, jossa hän ei ollut tottunut näkemään valoa. Sitä lähestyessä kävi koko ajan ilmeisemmäksi, että kyse ei ollut ulkovalosta, sillä se kirkastui ja oli korkealla taivaalla. Se liikkui häntä kohti kunnes pysähtyi hänen ylleen, ja alkoi seuraamaan hänen autoaan. Hän kurotti päänsä ulos ikkunasta nähdäkseen sen. Vajaan kilometrin päässä Eddien kotoa valo siirtyi yhtäkkiä hänen edelleen ja leijaili puiden yllä. Tuossa vaiheessa Eddie saattoi erottaa, että kyse oli suuresta linssin muodosta, jossa oli sisällä oransseja valoja ja pyörivät vyöhykkeet kiersi keskellä ja sai valot välkkymään. Pohja oli metallinhopeinen. Uteliaisuus sai Eddien pysäyttämään auton mäen juurelle. Hän astui ulos ja istui auton konepellille tuijottamaan outoa esinettä. Hänestä tuntui omituiselta, että hän ei pelännyt, mutta hän oletti sen johtuvan maaseutukasvatuksesta ja paljosta ulkona olemisesta. Siinä hänen istuskellessaan pohjasta ilmestyi sininen valo, joka valaisi alla olevat puut. Laite leijui täysin paikallaan, ja vaikka vyöhykkeet pyöri, koko laitteesta ei kuulunut pihaustakaan. Hän arvioi, että se oli kooltaan sen huoneen kokoinen, jossa istuimme eli noin kahdeksan metriä.

Eddie istui siellä laitetta katselemassa arviolta 15-20 minuuttia. Si-

nä aikana sattui toinen outo tapaus. Naapuriperhe saapui lommoisella lava-autollaan: kaksi aikuista ja ryhmä pikkuvekaroita, jotka asuivat noin viiden kilometrin päässä Eddien kotoa. Kaikki lapset istuivat takaosassa. Eddie heilutti kättään, osoitti kiivaasti ylös ja yritti kiinnittää heidän huomionsa. Hänen autonsa oli puoliksi tiellä, joten hän tiesi, että heidän täytyi nähdä hänet, mutta he jatkoivat matkaa hidastamatta. Aivan kuin hän olisi ollut näkymätön. Hän halusi myöhemmin kysyä heiltä, mikseivät he pysähtyneet, mutta hän ei kyennyt puhumaan kellekään tapauksesta.

Hän saapui kotiinsa ja juoksi huutaen portaat ylös. Vanhemmat olivat nukkumassa ja hän säikäytti heidät hereille. Hän laittoi heidät katsomaan ulos ikkunasta, mutta valo oli kutistunut elohopeahöyrylampun kokoiseksi. Samassa hetkessä se välähti ja katosi. Mitä ikinä hänen vanhempansa näkivätäkään, ei se ollut juuri mitään verrattuna hänen näkemäänsä suureen alukseen.

Tuon kyseisen vuoden aikana alueella tehtiin useita havaintoja, osa jopa poliisin toimesta, mutta hän ei kuullut yhdestäkään, joka olisi vastannut läheskään hänen kokemustaan. Hän ei saanut itseään puhumaan aiheesta, koska pelkäsi joutuvansa naurunalaiseksi. ”Olin luonteeltani sellainen lapsi, etten välittänyt tuollaisesta julkisuudesta.” Saatoin samaistua tunteeseen, koska minäkin asuin eristäytyneessä maalaisyhteisössä, jossa ollaan hyvin tietoisia siitä, mitä naapurit sinusta ajattelevat.

Hän totesi: ”Minun täytyi elää tämä sisälläni vuosien ajan, ja ajattelin olevani kenties hullu, tai että minulla oli jonkinlainen psykologinen tarve keksiä tuollainen tarina, mutta näin ei ollut. Minä *näin* sen jutun. Tämä on ollut taistelua sen välillä, ettei halua omaksua ajatusta näkemästään, tai myöntää sen. Se juttu oli niin lähellä, että siihen olisi osunut ilmapistoolilla. Aina kun olin kertomassa asiasta jollekin minusta tuntui, että minua pidettäisiin varmasti hulluna. En vain halunnut altistaa itseäni sellaiselle reaktiolle.”

Monilla on sama tunne raportoidessaan näkemästään. Eddie ei ollut koskaan lukenut ainuttakaan UFO-kirjaa tätä ennen. Maalaispoikana häntä kiinnosti enemmän metsästäminen. Meni vuosia ennen kuin hän selaili kirjoja ja yritti löytää jotain, mikä muistutti hänen näkemäänsä. ”Löysin jotain sinne päin olevaa, ja erilaisia osia jotka

muistuttivat sen osia, mutta mikään ei vastannut kunnolla sitä, minkä olin kokenut.”

Sain vaikutelman, että Eddie tunsu olonsa epämukavaksi paljastaessaan näin paljon. Hän varmasti ajatteli edelleen, että hänelle naurettaisiin, eikä hän halunnut asettua sellaiseen asemaan. Sain vaikutelman, että häneltä vaati melkoisesti kertoa minulle, tuntemattomalle, jostain, mitä hän oli salaillut kaikki nämä vuodet.

Nyt hän tunsu olonsa riittävän rentoutuneeksi kanssani suostuakseen hypnoosiin. Varasin ajan seuraavalle viikolle.

Hypnoosissa ei ilmennyt juurikaan lisätietoa. Hän oli muistanut tapahtuman oikein. Päätin kysyä Eddien alitajunnalta yksityiskohtia, joista hänen tietoinen mielensä ei tietäisi. Tämä on mahdollista tarpeeksi syvässä transsissa, ja usein esiin tulee yllättäviä vastauksia. Halusin tietää oliko Eddielle tapahtunut jotain, mistä hän ei ollut tietoinen. Hän vastasi, että oli tapahtunut infuusio. Hänelle oli annettu palasia, tiedonpalasia, ja hänelle annettiin ohjausta. Hän jatkoi infuusiosta puhumista, ja kun kysyin mitä se tarkoitti, hän käytti sanaa, jota en tuntenut: *contruering*. Sana ei kuulostanut minusta järkevältä, eikä hänkään tiennyt mitä se tarkoitti. Hän sanoi, että aluksesta tuli tiedonpalasia, jotka auttaisivat häntä laajentamaan ja kasvamaan. Kyse oli fyysikasta, ja kehon solut imivät tiedon, vaikka hänellä ei ollutkaan käsitystä siitä, mikä tieto oli kyseessä.

Monet uskovat, että koska heillä on havainto, heillä on saattanut olla myös sieppauskokemus, jota he eivät muista. Minulle on ilmennyt, että tästä ei ole aina kyse. Joissain tapauksissa havainto riittää, koska alitajuinen informaatio siirtyy ilman fyysistä kontaktia. Kaikki tapahtuu alitajunnan tasolla. Näin ollen monet, jotka uskovat kokeneensa vain havainnon, ovatkin itse asiassa kokeneet paljon enemmän, ja heihin on vaikutettu tavoilla, joita he eivät ole käsittäneet.

Kysyin miksi tämä tapahtui Eddielle, ja vastaus kuului, että hän oli haavoittuvainen. Hän oli vaikutuksille altis ja naiivi, ja tämä teki kontaktista helpomman. Oli paljon vaikeampaa päästä läpi ihmisiin, jotka olivat materialistisempia tai maailmaan orientoituneita. Minulle kerrottiin, että ”haavoittuvainen” tai ”viaton” olivat kuvauksia helposta kontaktista, ja yllättävää kyllä, ei ollut väliä uskoiko henkilö näihin asioihin, koska tavoite oli saada yksilön huomio. Matkustajat etsi-

vät avausta, väylää, jolla päästä olentoon, henkilön ytimeen, jotta siemen voitaisiin istuttaa.

Olin utelias kuulemaan, millaisesta siemenestä hän puhui, ja hän vastasi oudosti: ”Heidän olemisensa siemen, heidän ykseytensä siemen. En ole erillinen. Ykseys, ei kaksi, vaan yksi. Siemen, tai idea on istutettu psyykkeeseen kevyen infuusion avulla. Se on soluissa: ykseyden muisto. Se voidaan istuttaa minne tahansa, missä on alku. Olemme kaikki yhtä heidän kanssaan. Meitä ei ole luotu kahdeksi, vaan yhdeksi. He haluavat meidän tietävän tämän, ja tänä yönä hänellä oli mahdollisuus nähdä tämä. Hän oli hyvä ehdokas informaation istuttamiselle.” Eddien elämässä oli mitä ilmeisimmin muita aikoja, kun häntä opetettiin pahaa aavistamatta. Opetukset ja käsitteet menivät suoraan hänen alitajuntaansa, joten hänellä ei ollut tietoista muistoa niistä. Hän muisti ainoastaan epätavallisia kokemuksia, joissa eläimet käyttäytyivät epätavallisesti. Kontakti tapahtui yleensä eläinten silmien kautta, koska eläimet ovat auliita kohteita tällaiseen. Yllätyselementin kautta Eddie näki ykseyden hengen eläinten silmissä. Joissain tapauksissa kyse ei ollut todellisesta eläimestä, vaan harhasta. Tämä tehtiin, jotta ihmisistä voitiin löytää haavoittuvia paikkoja. ”Henkilön täytyy olla hiljaa. Henkilön täytyy pysäyttää maailmansa.” Yllätyselementin avulla he saattoivat saada henkilöt näkemään olemattomia asioita. Heidät yllätettiin, mutten ajatellutkaan, että ihmiset *olisivat* varuillaan koko ajan.

Vastaus kuului: ”Olisit yllättyneet siitä, miten varuillaan ihmiset ovat. Meidän täytyy löytää erilaisia tapoja ihmisten yllättämiseksi. Voimme pysäyttää heidän maailmansa, kun saamme heidän huomionsa kiinnitettyä johonkin, kuten alukseen tai eläimeen. Tällöin infuusio voi tapahtua. Käytämme yllätyselementtiä. Arkirutiinien parissa toimivan henkilön huomiota on mahdoton saada, joten se ei toimi. Heidän huomionsa täytyy kääntää jollain tavalla.”

Totesin tämän vaativan sitä, että olentoja täytyi valvoa lakkaamatta, jotta nämä pienet säröt saattoi löytää. Näin he vastasivatkin toimivansa. Tämä saattoi selittää samalla sen, miksi he vaikuttavat ulkopuolisista näkymättömiltä. *Heidän* maailmansa ei oltu pysäytetty.

Hän sanoi: ”Tämän saavuttamiseksi saattoi eläinten lisäksi käyttää myös unia. Tässä tapauksessa kyse olisi valvotuista ja epätavallisista

unista, selkounista, jotka ovat todellisempia kuin normaalit unet. Monissa tapauksissa niihin liittyy fyysisiä aistimuksia, jotka säilyvät henkilön heräämiseen saakka. Usein ne voivat olla värikkäitä tai pelottavia unia, mutta kuitenkin luonteeltaan epätavallisia. Unen aiheella ei ole väliä, mutta se on paljon elävämpi, ja tämä eloisuus säilyy heräämisen jälkeen. Unessa voi olla pelokkaita tuntemuksia, koska toisinaan uneksivaan henkilöön täytyy tarttua yllättäen, kuten hereillä olevan henkilön osalta. Pelko on voimakas tunne, ja sitä voidaan käyttää aika ajoin maailman pysäyttämiseksi, niin unessa kuin hereilläkin. Voimakkaan tunnereaktion luominen helpottaa kontaktia. Yllätys- ja pelkoelementti laukaisevat heräämisen. Pelkoa käytetään ainoastaan hetkellisesti, ja se täytyy toteuttaa oikealla tavalla. Se on pelkkä avauskeino, mutta jotkut henkilöt *takertuvat* siihen. Monille se on helpompi ymmärtää kuin viesti. Todellisuudessa heillä ei ole mitään syytä pelätä, mutta he haluavat takertua tähän tunteeseen. Monien kohdalla heidän maailmansa pysäyttäminen vaatii isoa pelkoa, mutta se on heidän oma valintansa.”

D: Vaikuttaa siltä, että olennot käyttävät tunteita tavoilla, joita emme ymmärrä.

E: Me olemme käyttäneet tunteita tavoilla, joita me emme ymmärrä.

D: Eli niissäkö ei ole mitään pelättävää?

E: Ei. Kyse on lempeästä kuoren halkaisemisesta. Tarkoitus ei ole vahingoittaa.

Tämän kokemuksen outo osio ihmisiä täynnä olevasta lava-autosta on toistunut myös joissain muissa tapauksissani. Kokemus oli mitä ilmeisimmin tarkoitettu ainoastaan Eddielle, koska muut olivat täysin tietämättömiä valtavasta aluksesta sekä Eddiestä. Tämä oli mitä epätavallisinta. Elän itse maaseudulla, ja jos siellä näkee jonkun pysähtyneenä tien sivuun, sitä pysähtyy aina tarkistamaan tarvitaanko apua. Tämä on normaali käytäntö, koska talot ovat etäällä toisistaan ja apua voi olla vaikea löytää. Et koskaan ohittaisi ongelmassa olevaa naapurua, joten vaikutti siltä, että hän oli heille näkymätön ja oman pikku aikaväristymänsä vaikutuksen alaisena, jolla ei ollut vaikutusta kehenkään toiseen. Eli kyse oli hyvin henkilökohtaisesta kokemuksesta.

Herättyään Eddie muisti joitain outoja sattumuksia, joihin liittyi eläimiä. Hän oli kerran auttamassa isäänsä heinäpellolla, ja ajoi traktoria, kun kyyhkynen lensi hänen oikealle kyynärvarrelleen. Hänestä tuntui, että tuolloin tapahtui jotain, koska tilanne oli niin hätkähdyttävä. Toisen kerran hän istui maissipellolla, ja kojootti ilmestyi paikalle ja alkoi kiertää kehää hänen ympärillään. Tämä oli hyvin harvinaista, koska yleensä kojoottit välttelevät ihmistä. Kerran hän oli metsästämässä ja kauris antoi hänen tulla luokseen ja koskettaa, eikä se pelännyt lainkaan. Hänestä tuntui näissä tilanteissa kuin jokin olisi hidastanut häntä, ja sai hänet tarkastelemaan asioita eri tavalla.

UFO-tapauksissa on monia tarinoita, joissa ihmiset raportoivat eläinten oudosta käytöksestä. Whitley Streiber kutsuu joitain tällaisia tapauksia ”suojamuistoiksi”, joissa henkilö näkee eläimen harhakuovan peittääkseen todellisen tapahtuman. Mielestäni nämä osoittavat, että kontaktin ei tarvitse olla fyysinen tai dramaattinen. Sen ei tarvitse olla todellinen kontakti avaruusolennon kanssa. Vaikuttaa siltä, että se voi tapahtua täysin odottamatta ja hyvin hienovaraisesti. Se jättää tietoisuuteen elävän vaikutelman, mutta samalla alitajunnassa tapahtuu jotain paljon syvempää, kun mieltä häiritään eikä se valvo syötettä.

Minulla itselläni oli outo sattumus pöllön kanssa, joka painui elävästi muistiin. En muista tarkkaa ajankohtaa, mutta se tapahtui talvella, ja luulen, että se tapahtui ennen kuin astuin täysillä UFO-materiaalin pariin, koska en pitänyt sitä tärkeänä ennen kuin suojamuistot tulivat myöhemmin ilmi. Se saattoi tapahtua vuonna 1988. Ajoin myöhään keskiyön jälkeen kotia kohti erästä metafysisen ryhmän tapaamisesta toisessa kaupungissa. Asun hyvin eristyksissä metsän vuoraaman vuoren huipulla Ozark-vuoristossa. Eristyneisyys ei haittaa minua, koska olen luentomatkoillani jatkuvasti tekemisissä ihmisten kanssa eri puolilla maailmaa. Hektisten tapaamisten jälkeen nautin ja arvostan kotona odottavaa eristäytyneisyyttä. Kotiani kohti ylös vuorta kiemurtelevä tie on alle kymmenen kilometriä pitkä ja sen varrella on noin viisi taloa. Taloni sijaitsee yli kilometrin päässä edellisestä talosta, joten tie on todella pimeä, ja olen tottunut näkemään alueella villieläimiä öisin.

Ajoin kohti kotiani, ja olin juuri ohittanut viimeisen naapurini por-

tin, kun ajovaloihini osui valtava pöllö, joka seiso i keskellä tietä. Ajoin sen viereen eikä se liikahtanutkaan. Siinä se vain seisoskeli, ilmeisesti ajovalojeni lumoamana. Saatoin nähdä sen pään ja valtavana tuijottavat silmät erittäin hyvin. Tööttäsin ja ajo i hitaasti lähemmäs. En halunnut satuttaa sitä, vaan saada sen vain siirtymään syrjään. Sitten se kääntyi, lennähti matalalla ja laskeutui juuri valokeilan ulkopuolelle. Lähestyin sitä uudelleen eikä se liikahtanut kuin vasta, kun olin aivan vieressä. Se lennähti jälleen lyhyen matkan ja kääntyi autoa kohti. Tätä jatkui koko matkan portilleni saakka. Se lennähteli pienen matkan auton edessä ja jäi tuijottamaan silmiään räpäyttämättä. Joka kerta kesti useita sekunteja saada uudelleen liikkeelle. Naurahdin, koska se vaikutti niin erikoiselta. En pelännyt sitä. Juttelin sille ja pyysin sitä siirtymään, jotta en ajaisi sen päälle. Tämä tapahtui monta kertaa, koska se ei hievahtanutkaan ennen kuin olin aivan sen vierellä ja tööttäsin. Eteneminen oli kohtalaisen hidasta. Lopulta se lensi viimeisen kerran pihatieni sisääntulon vierelle ja jäi vain siihen tuijottamaan, kun käännyn pihaani.

Kerroin tästä oudosta käytöksestä vävylleni, ja hän piti sitä epätavallisena, koska pöllöt eivät käyttäydy tällä tavoin. Hän metsästää ja liikkuu paljon metsissä, ja tuntee eläinten käyttäytymistä. Samalla hän totesi, että pöllö kuulosti poikkeuksellisen suurelta.

Pidin tilannetta myöhemmin huvittavana, kun törmäsin usean kohteen kanssa suojamuistoihin. En uskonut, että kyse voisi olla tästä, koska en pelännyt, vaan olin lähinnä huvittunut, eikä kyse ollut varmuudella puuttuvasta ajasta, koska tarkistin ajan sisään tullessani ja olin vielä jonkin aikaa hereillä tämän jälkeen.

Tapahtuma tulvahti mieleeni vuosien jälkeen lokakuussa 1996, kun olin juuri päättänyt luentokiertueeni Skotlannissa ja Pohjois-Englannissa. Minulla oli muutama vapaapäivä Lontoossa ennen kuin oli tarkoitus jatkaa Dorsetiin puhumaan konferenssissa. Oma käsitykseni rentoutumisesta ei välttämättä vastaa keskivertoihmisen toiveita, mutta hyödynsin vapaa-ajan menemällä Lontoon luonnonhistorialliseen museoon. Museot ja kirjastot ovat suosikkipaikkojani. Vaeltelin tuntien ajan dinosauruksen vartioimasta pääsalista pienempiin huoneisiin, joissa eläimet on aseteltu vitriineihin. Lintuhuoneessa koin suuren yllätyksen ja kylmät väreet hiipivät selkärankaani, kun huo-

masin, että *yksikään* siellä esitetyistä pöllölajeista ei ollut niin suuri kuin öisellä tiellä kohtaamani. En olisi voinut nähdä *yhdenkään* näiden päätä tai silmiä puskurini yli. Tuijotin niitä ihmeissäni ja sekavat ajatukset virtasivat mieleeni. Minkä ihmeen minä tuona yönä näinkään? Oliko minulla samanlainen kokemus kuin kohteilla, joita tutkin? Tapahtuiko tuona yönä jotain muuta? En ollut koskaan ajatellut sellaista näiden vuosien aikana, vaan olin pitänyt sitä ainoastaan mielenkiintoisena tapauksena, mutta nyt tiedän, että jos kyse oli jostain muusta, oli se lempeää ja helppoa valmistelemista sitä työtä varten, joka minun tuli tehdä, ja jota ei missään tapauksessa tullut pelätä. En väitä, että kyse oli muukalaiskontaktista, mutta siinä on outoa vastaavuutta niihin tapauksiin, joita olen sen jälkeen tutkinut. Ainakin se nostattaa kysymyksiä mieleeni. He sanovat muissa kohdissa tätä kirjaa, että se voi tapahtua silmänräpäyksessä, kun he saavat huomiosi. On omituisia, mitä kaikkea meille voikaan tapahtua ilman, että tiedostamme sitä.

Tutkin toista tapausta, joka sattui Little Rockissa. Nainen oli matkalla töihin ruuhkan keskellä. Hän näki valtavan kapselinmuotoisen aluksen ilmestyvän yhtäkkiä taivaalle eteensä. Hän ajatteli, että sen täytyy saada liikenne seisahtumaan äkillisesti, mutta kaikki jatkuikin aivan normaalisti. Jalkakäytävällä oli lenkkeilijöitä, ja hän yritti kiinnittää heidän huomionsa, heilutti heille kättään kiivaana ja huusi autostaan, mutta he jatkoivat lenkkeilyään kuin häntä ei olisikaan. Hän pysäytti autonsa tien sivuun, ja seurasi, miten alus teki useita radikaaleja pyörähdyksiä, ja lensi tiehensä. Kukaan muu ei osoittanut minkäänlaista kiinnostusta sitä kohtaan, vaikka alus oli valtava. Häntä ei siepattu, eikä tapahtuman yhteydessä sattunut mitään muuta.

Tutkin vuonna 1997 Englannissa tapausta, joka oli kaikilta osin identtinen. Onko näillä avaruusolennoilla kyky luoda yksilöllinen kokemus, jota kenenkään muun ei anneta kokea? Kirjassa tutkitaan myöhemmin yksityiskohtaisemmin erästä samanlaista tapausta.

Meille ilmeisesti tapahtuu paljon asioita toisella tasolla, ja niistä tulee epämurkavia ainoastaan, kun jokin sattuu tuomaan ne tietoisuutemme huomioitavaksi. Minusta tuntuu, että koska emme pääasiallisesti tiedosta niitä, emmekä voisi kuitenkaan tehdä asioille mitään,

meidän ei kannattaisi kantaa niistä huolta, koska se tekee meistä helposti vain vainoharhaisia. Toivon mukaan sille kaikelle on syynsä, jonka voimme jonain päivänä löytää.

Nämä sattumukset vaikuttavat kuitenkin toisen tyyppisiltä kuin Janetin kokemus. Eddien maailma oli edelleen liikkeessä. Janetin ei ollut. Hänen ympärillään maailma oli pysähtynyt samalla, kun hänen yksilöllinen maailmansa jatkoi. Vaikutti melkein siltä kuin hän olisi liikkunut nopeammin kuin se ulottuvuus, jossa hän normaalisti toimi. Siinä maailmassa kaikki näytti pysähtyvän, koska se liikkui hitaammassa värähtelyssä. Aivan kuin hän olisi luistellut ulottuvuuksien läpi. Seuraavassa toinen esimerkki.

Valerien kertoessa minulle ensimmäisen kerran UFO-kokemuksestaan, en ollut erityisen kiinnostunut, koska en vielä siinä vaiheessa juurikaan työskennellyt tuon aiheen parissa. Se vaikutti tavanomaiselta havainnolta kunnes hän alkoi kertomaan joistain epätavallisista olosuhteista. Sessio tapahtui talvella 1988, ja tuolloin olin jo tutkinut alaa jonkin verran. Päätin kysyä tapauksesta lisää, jotta saisin sen talteen. Nyt voin nähdä, että sillä on yhteys kahteen vääristyneen ajan tapaukseen, joista olen jo kertonut.

Kolmekymppinen Val toimi parturina läheisessä pikkukaupungissa. Menin hänen kotiinsa ja pyysin häntä toistamaan kokemuksen nauhalle. Se tapahtui ilmeisesti vuonna 1975, jolloin hän asui Arkansasin osavaltion länsiosassa Fort Smithin kaupungissa. Hänellä oli ollut ystäviä kylässä, ja heistä useimmat olivat jo poistuneet yöllä kahden maissa, mutta jäljellä oli vielä yksi tyttö, jonka Val lupasi viedä kotiinsa. Hän ajoi sivutietä ja oli juuri suuntaamassa moottoritiele, kun hän näki oudon kohteen ensimmäistä kertaa. Se oli suuri ja valkoista valoa hehkua kohde, joka näkyi kuuta suurempana. Val ajoi tien sivuun, jotta he saattoivat tarkastella sitä. Melko lähellä oli armeijan tukikohta, ja he ajattelivat, että se saattaisi liittyä yöllisiin taisteluharjoituksiin. Se oli sateenvarjon muotoinen, joten hän ajatteli, että se voisi olla laskuvarjo, mutta pian kävi ilmi, ettei se ollut mitään niin tavallista. Yhtäkkiä se ampaisi suoraan heitä kohti ja leijaili auton ylle. Val säikähti, käänsi auton ympäri ja lähti ajamaan kaupunkia kohti. Hän pääsi moottoritiele, jolloin hohtavan valkoinen kohde liikkui ja seurasi heitä auton oikealla puolella. Sillä ei ollut mitään tiettyä

muotoa, vaan se näytti muuttuvan koko ajan, mutta se säilyi hohtavan valkoisena. Hän kiihdytti vauhtia ja pyrki mahdollisimman nopeasti kaupunkiin. Sitten hän huomasi oudon ilmiön: kummallakaan kaistalla ei ollut liikennettä eikä valoja. (Kuulosti hyvin paljon Janetin kokemukselta.) Outo tilanne jatkui, kun hän poistui moottoritietä kohti kaupunkia. Sitten hän huomasi, miten katuvalot sammuiivat vuoron perään hänen lähestyessään niitä, mutta hän näki kuitenkin ajaa. Kaikki oli täysin paikallaan: niin ruoho kuin puutkin olivat hievahtamatta. Oli ainoastaan aavemainen hiljaisuus. He eivät nähneet koiria, kissoja, muita autoja, muita ihmisiä eivätkä muita valoja missään rakennuksissa. Aivan kuin he olisivat olleet maailman ainoat ihmiset: outo ”hämärän rajamailla” tuntemus. Hän kuvaili sitä kuin olisi ollut tyhjiössä: ei ääntä, ei liikettä, ei mitään. Katuvalot olivat sammuneet siltä alueelta, jossa he liikkuiivat, mutta jostain heidän yläpuoleltaan hohkasi pehmeää valoa. He päättivät etsiä jonkin paikan, jossa olisi muita ihmisiä. He ajoivat suuren ostoskeskuksen ohi, jossa oli läpi yön auki oleva ravintola. Kohde leijaili ostoskeskuksen ylle. Ravintolassa ei ollut minkäänlaista elonmerkkiä, vaikka sen piti olla avoinna: ei valoja eikä ihmisiä missään. He eivät kohdanneet ainuttakaan autoa tai muita ihmisiä. Ajankohta oli toki myöhäinen, mutta tavallisesti liikenteessä oli aina joku toinenkin.

Epätoivoisina he päättivät ajaa ystävän toimistolle keskustaan. Hän työskenteli usein myöhään yöllä, ja he tiesivät, että hän olisi paikalla. He saapuivat toimistolle ja samalla maailma palasi normaaliksi. He eivät kertoneet ystävälleen mitään tapahtuneesta ja sanoivat vain tulleensa ohimennen vierailemaan. Tämän jälkeen Val vei ystävänsä kotiin.

Hän lähti ajamaan takaisin kotiinsa ja kohti moottoritietä, jolloin kohde ilmestyi uudelleen, aivan kuin olisi odottanut häntä. Kaikki oli palannut normaaliksi, kun he olivat ystävän toimistolla, ja kun hän vei toisen ystävänsä kotiin, mutta nyt valo palasi ja seurasi häntä auton vasemmalla puolella. Hän saapui kiirehtien kotiinsa ja ajoi pihatielleen, jolloin kohde kiihdytti äkillisesti ja katosi yötaivaalle. Val totesi, että äkillisten kiihdytysten perusteella sen saattoi arvioida laitteeksi, jota joku ohjaili.

Päätimme keskustelun jälkeen kokeilla hypnoosisessiota ja selvittää

löytäisimmekö tapauksesta lisätietoa. Hän alkoi välittömästi muistaa pieniä yksityiskohtia: tytön nimen (jota hän ei muistanut tietoisesti), tarkan liikkeellelähtöajan, auton merkin ja vuosimallin, ja sen, että hän oli ärsyynyt joutuessaan viemään tytön niin myöhään kotiin. Hän alkoi hengittämään kiivaammin ja oli kiihtynyt kerratessaan ensikohtaamista kohteen kanssa ja raivoisaa pakomatkaa kaupunkia kohti. Hän sanoi ystävälleen: ”On täysin typerää yrittää sitä karkuun. Se saa meidät kyllä kiinni, jos niin haluaa.” Hän yritti päästä kaupunkiin, missä olisi muita ihmisiä, jotta hänellä voisi olla tilanteelle muita todistajia. Hänen tapahtumakuvauksensa olivat hyvin lähellä tietoisia muistoja.

V: Tiesimme, että Fort Smithissa olisi joku, jos pääsisimme sinne asti. Ostoskeskuksella on aina partioauto, ja ravintolassa on aina ihmisiä syömässä. Siitä meidän täytyi ajaa ohi joka tapauksessa. Todella outoa. *Mikään* ei liiku. Ei ole muita autoja. Ei ole eläimiä. Ei ole mitään. Aavemaista. Aivan kuin olisimme aikasiirtymässä, kuin hämärän rajamailla. Mutta katuvalot ... aivan kuin edessämme olisi katuvaloja, mutta ... ne ovat poissa, kun saavumme paikalle. Ikään kuin sähkölle tapahtuisi jotain. Pääsemme ostoskeskukselle, ja se on aivan rakennusten yläpuolella. Haluan ajatella, että se on kuu, mutta se on outo kuu. Ei se voi olla, koska se muuttaa muotoaan.

D: Mitä muotoja se omaksuu?

V: Vaikea sanoa. Se ei ollut pyöreä, kuten kuu, pikemminkin pitkulainen, mutta siinä ei ollut tarkkoja reunoja. Se hohti valkoisena ... eikä ravintolassa ole ketään.

D: Kuuletko auton moottorin?

V: En. Emme kuule yhtään mitään. Luulen, että sydämensyke peittää kaiken muun. (Naurua)

Herätessään hän totesi, että saattoi todella tuntea sydämensykkeensä, aivan kuin kaikki tapahtuisi uudelleen, ja hän voisi tuntea fyysiset oireet.

V: Kaikki paitsi me vaikutti olevan aikasiirtymässä. Auto toimii. Voimme kuulla toisemme. Auto toimii auton tavoin, mutta ei ole mi-

tään muita ääniä. Todella hiljaista. Kaikki on todella outoa.

He eivät nähneet koko aikana toista autoa tai mitään muutakaan elonmerkkiä. Kaikki palasi normaaliksi, kun he päättivät mennä ystävänsä toimistolle ja kääntyivät sinne johtavalle kadulle. Katuvalot ja rakennusten valot olivat jälleen kuten normaalisti. Heitä houkutti kertoa tämä hullu tarina ystävälleen, mutta nyt se vaikutti niin naurettavalta, koska kaikki oli palannut normaaliksi.

Hän vei tytön kotiin ja kääntyi kohti moottoritietä, jolloin kohde palasi, kuten myös ”hämärän rajamailla” -ilmapiiri. Ei taaskaan ääntäkään, ei autoja, ei valoja eikä ihmisiä, vaikka kaikki oli palannut normaaliksi toimistolla.

V: Minun täytyy ajaa kotiin. Joten ... ajan, ja valo seuraa minua edelleen. Se ei vaikuta pahalta, mutta se pelottaa. Tämä on todella outoa. Sovimme Glindan kanssa, ettemme kerro kellekään. Meitä pidettäisiin hulluina. En halua joutua hourulaan. *Vannotin häntä*, että hän ei saa kertoa kellekään. Menin kotiin, ja kääntyessäni pihaan katsohdin valoon, ja se vain paineli ”viuuh” pois, yhtä nopeasti kuin oli saapunutkin.

Suurin osa hypnoosissa ilmenneistä muistoista oli samoja kuin tiedoiset muistotkin. Tiesin, että saavuttaisimme lisätietoa ainoastaan, jos pyytäisin lupaa puhua hänen alitajunnalleen. Tämän jälkeen kysyin siltä, mitä tapahtui hänen ajaessaan, kun hän koki outoja valottomia ja liikkeettömiä aistimuksia.

V: Tarkastus. Se oli tämän entiteetin tarkkailua. Häntä tarkkailtiin koko hänen matkansa ajan. Se tapahtui oikeasti, mutta alus tarkkaili ja poimi energiakuviota ja teki testejä samalla, kun hän ajoi autoa.

D: *Miten se toteutetaan?*

V: Ei se ole lainkaan hankalaa.

D: *Otettiinko hänet fyysisesti alukseen?*

V: Ei. Välineistö on erittäin kehittynyttä ja sitä voidaan käyttää etäältä. Näin tapahtuu itse asiassa usein, että testauksia tai tarkkailua tehdään ilman fyysisen kehon siirtämistä.

D: Mikä näiden testien tarkoitus on?

V: Se on vain informatiivista. Ei siinä ole mitään pahaa.

D: Miksi hänestä tuntui, että olisi aikasiirtymässä?

V: Hän oli.

D: Voitko tarkentaa?

V: Kuvion siirtämisessä mukana oleva energia ja voima vaikuttivat hänen havaintoonsa kuviosta. Ne vaikuttivat hänen havaintoonsa ympäristöstään, ikään kuin aika olisi pysähtynyt.

D: Mutta samalla hänestä tuntui, että hän oikeasti ajoi autoa.

V: Niin ajoikin.

D: Ja hän ajatteli olevansa tietoinen ympäristöstään.

V: Niin, Dolores, mutta sinä tiedät jo, että monia asioita tapahtuu useilla eri tasoilla, ja että monia asioita voi tapahtua samanaikaisesti. Tiedät sen.

D: Tulen siitä koko ajan tietoisemmaksi.

V: Tämä on vain yksi esimerkki samanaikaisesta tapahtumisesta.

D: Minua kiinnostaa se, ettei siellä ollut valoja eikä autoja eikä mitään. Tarkoitatko, että aika kirjaimellisesti pysähtyi hänen välittömän ympäristönsä ulkopuolella?

V: Kyllä, mutta se ei haitannut muuta maailmaa. Tapahtumia edeltänyt voima yksinkertaisesti *korvasi* suoralla polulla olevat tapahtumat. Ymmärrätkö?

D: Yritän. Kaikki ikään kuin jäätyi, vai?

V: Kyllä, mutta niin hetkellisesti, ettei sillä ollut mitään vaikutusta.

D: Eli muiden elämään ei vaikuttettu millään tavalla?

V: Niin.

D: Mutta valot olivat siis oikeasti poissa?

V: Kyllä, hetken aikaa.

D: Ja energia sai sen aikaan?

V: Juuri niin.

D: Olisivatko muut huomanneet valojen puuttumista?

V: Eivät. Tämä kuvio, tämä tarkkailu tapahtui pelkästään *tämän* kanssa, ja hänen ystävänsä.

D: Eli jos joku olisi ulkopuolelta katsellut sitä, se olisi vaikuttanut täysin normaallilta?

V: Aikaelementti oli sellainen, että ulkopuolella ei ollut *ketään* katsele-

massa sitä.

D: Tarkoitatko, ettei siellä ollut ketään?

V: Siellä ei ollut mitään. Se oli niin hetkellinen välähdys, että aivan kuin sitä ei olisi ollutkaan.

D: Eli siinä hetkessä paikalla ei ollut ketään muuta.

V: Juuri niin.

D: Eli aika tiivistyi? (Kyllä) Eli todellisuudessa aikaa kului vähemmän kuin hän luuli. (Kyllä) Joten aikaväveen sijaan, kyse oli aikatiivistymästä.

V: Niin. Hänelle se vaikutti siltä kuin aikaa olisi kulunut paljonkin, mutta näin ei kuitenkaan ollut.

D: Mitä siinä hetkessä sitten siirrettiin?

V: Sielun muistikuvioiden tarkkailua. Valon säteilyä. Käsitteiden ehtoja. Ajatusprosesseja. Ehdollistamista. Sitä mitä ihmisen ehdollistaminen on, liittyen heidän kykyynsä vastaanottaa ja lähettää, sekä ehdollistamisen ja koulutuksen kautta tietoisuuteen asetettujen kuvioiden ristiriitaa, ja sitä *todellisuutta*, keitä nämä olennot ovat. Ymmärrätkö?

D: Tapahtuiko informaation vaihtoa molempiin suuntiin?

V: Tapahtui vaihtoa sen ymmärtämiseksi, että hänelle on selvää, että kyse oli suunnattomasta siunauksesta, vaikka se olikin hyvin pelottavaa. Se oli niin sanoakseni lahja. Se oli hyväksyntä enemmän kuin mitä yhteiskunnan käsitteet ovat hänelle sallineet, hyväksyntä suuremmalle elämälle ja enemmän mitä *on*.

D: Oliko siinä myös vuorovaikutus hänen ystävänsä välillä? Tarkoitin, että tapahtuiko se molemmille?

V: Vaikea sanoa, mitä tuuppiminen teki tälle toiselle. Voin puhua suoraan vain tämän toisen puolesta. Selvästi tarkkailussa ei ollut kyse vain hänestä, vaan myös toisesta. Se vaikuttaisi järkeenkäyvältä. Muuten hän olisi ollut yksin. Eli kyse oli vastaavuudesta ja informaation keräämisestä.

D: Mutta tapahtuiko siinä myös vaihtoa? Toisin sanoen, lähettivätkö myös olennot tietoa?

V: Kyllä, syvemmillä tasolla. Ei tietoisuuden tasolla.

D: Mutta mitään vahinkoa ei tapahtunut.

V: Ei. Ei missään tapauksessa. Se ei ole vahingollista.

D: Jotkut uskovat, että se on vahingollista.

V: Niin, mutta he ovat eksyksissä unitilassa. He ovat epäjärjestyksessä, sekasotkussa, monella eri tavoin.

D: Voitko kertoa aluksesta, tai olennoista, jotka tätä tietoa keräsivät?

V: En. Voin kertoa, että he olivat *hyviä*, ja että hehkuvalo edusti sitä valoa, joka hehkui.

D: Ja hänelle siirrettiin informaatiota, jota hän voi käyttää elämässään?

V: Kyllä. Hänelle tuli siitä sisäinen tietämys, joka itse asiassa nolotti häntä hänen pelkonsa takia.

D: Mutta on pelkästään inhimillistä pelätä sitä, mitä emme ymmärrä.

V: Niin, mutta hän haluaa olla urhea.

D: Oliko hänen valinnalleen joku erityinen syy, vai sattuiko hän vain olemaan oikeassa paikassa?

V: Monet valosielut tulevat poimituiksi eli niin sanotusti *sädetetyiksi*. Nämä sielut liitetään heidän veljiinsä, siskoihinsa eli muihin Jumalan olentoihin, jopa ennen kuin heidän tietoisuutensa avautuu.

D: Eli kyse ei ollut siitä, että hän vain sattui olemaan paikalla. Se oli suunnitelmua, vai?

V: Aina on olemassa suunnitelma.

D: Olen työskennellyt sellaisten kanssa, joilla on ollut kokemuksia lapsuudesta saakka.

V: Ja oliko heidän kohdallaan kyse vain siitä, että he sattuiivat olemaan *siellä*?

D: Ei. Ei heidän kohdallaan.

V: Ei. Luuletko, että yhdenkään kohdalla?

D: En tiedä. Yritän oppia. Mutta mitä ilmeisimmin se oli hänelle hyväksi. Se oli hänen etunsa.

V: Sitä se oli. Kaikessa on kyse siitä, miten hyödynnämme sitä, ja mitä teemme sen kanssa.

D: Ja oli hyvä, että myös hän siirsi informaatiota, jota he voivat kenties käyttää omassa ymmärryksessään.

V: Todellakin. Heidän ymmärryksensä on tuonpuoleista. Tämän mukana on siirretty paljon informaatiota, mutta se on usein lähetetty toisesta tietämisestä.

D: Eräs asia on vaivannut minua. Vaikuttaa siltä, että minun kontaktini tai kokemukseni ovat olleet puhtaasti positiivisia, mutta olen kuullut myös negatiivisista kokemuksista. Tarkoittaako se, että on myös negatiivisia olentoja?

V: En ole sitä mieltä. Olen sitä mieltä, että negatiiviset ideat ja tarinat hämärtävät heitä, koska ne tulevat siitä tietoisuudesta, joka nämä tarinat antaa. Se värityy kaikissa heidän omissa luomuksissaan.

D: Luuletko siis, että pelko ja vastaavat tuntemukset ovat värittäneet heidän havaintojaan?

V: Tietysti. Pelko on ainoa asia — ja pelon mukana tuleva lista asioita — joka luo sen, mikä on pimeyttä, mikä on negatiivista, mikä on vähemmän kuin rakkautta ja elämää ja Jumalaa.

D: Luuletko, että he oikeasti kokivat ne asiat, mutta heidän tietoisuutensa näki ne negatiivisina?

V: Se on mahdollista, mutten ole kaikkietävä.

D: Jos sitten tietoisuus voidaan huijata pitämään jotain negatiivisena kokemuksena, voidaanko se huijata pitämään jotain positiivisena kokemuksena?

V: Ei. Sitä ei voida huijata pitämään jotain positiivisena, koska se mitä me pidämme positiivisena, sitä me pidämme hyvänä, ja sitä me pidämme Jumalana. Se mitä me pidämme negatiivisena on harhaa. Se on unitila. Eli jos pidämme jotain positiivisena, hyvänä, Jumalana, silloin havaintomme ovat oikeita. Jos taas pidämme jotain negatiivisena, se voi olla negatiivista, mutta vain sillä tavalla, miten se on käännetty, miten se on havaittu ja miten sitä on käytetty. Se on ymmärryksen puutetta. Ymmärrätkö?

D: Kyllä. Juuri näin uskon, mutta jotkut uskovat, että nämä olennot ovat vahingoittaneet heitä.

V: Jotkut uskovat, että heitä on vahingoitettu näiden olentojen, ja naapurien ja ystävien, ja kenen tahansa toimesta, ja silti kyse on vain heidän havainnostaan. Meidän täytyy ymmärtää ja oppia tietämään, että kaikki on hyvää, ja että jos tarkastelemme sitä pelosta käsin, se ei voi olla kuin negatiivista. Pelko värittää ja haalistaa. Se voi kertoa ainoastaan sen, mitä syvin sielu toteaa, ja että syvin sielu toteaa sen negatiiviseksi, jos vastaamme siihen pelolla.

D: Ehkä sen vuoksi olen ollut mukana vain positiivisissa kokemuksissa.

V: Luulen, että sinut on valittu hyvin.

D: Minulle on kerrottu myös geneettisistä kokeista ja muokkauksista, ja siitä että osa tuloksista ei vaikuta inhimillisiltä.

V: Uskon, että tällä planeetalla tapahtuu geneettisiä kokeita, mutta se tapahtuu ihmiskunnan kanssa. Ihminen astuu henkisyytensä ulkopuo-

lelle.

D: Mielenkiintoinen käsite. Tarkoitatko, että Maassa on ihmisiä, jotka tekevät tällaisia kokeita?

V: Kyllä, mutta niiden ei sallita jatkoa. Saamani informaation mukaan tällä Maan tasolla on todellakin olentoja muilta planeetoilta palvelemassa ihmiskuntaa. He ovat monin tavoin ihmiskuntaa kehittyneempiä. Ihminen on Jumalan, luojaan, kanssaluoja, ja hän kykenee luomisellaan luomaan kaiken, minkä hänen mielensä sallii hänen luoda, ja luominen tapahtuu joko rakkaudesta tai pelosta. Toisesta paikasta, toiselta planeetalta tulevat, meidän veljemme ja siskomme, he tulevat rakkaudesta. Rakkaudesta ihmiskuntaa, tätä planeettaa ja koko universumia kohtaan. He saapuvat sillä hetkellä, kun tarvitsemme heitä. He saapuvat heräämisemme hetkellä.

Valin alitajunta totesi, että hänellä ei ole ollut koskaan varsinaista kohtaamista aluksen tai olentojen kanssa. Ainoa kontakti oli tämä informaationvaihto.

Herättyään hän muisti ensimmäisen osan, koska se oli erittäin elävää uudelleenelämistä, mutta jälkimmäisestä osasta hänellä ei ollut muistikuvia eli keskustelusta alitajunnan kanssa. Hän kuunteli nauhaa, ja oli yllätynyt sanomisistaan. Tämä oli hyvin tavallista, koska kohde ei muista alitajunnan tarjoamaa informaatiota. Se kuulostaa aina siltä kuin toinen entiteetti puhuisi, ja se viittaa aina asuttamaansa kehoon 3. persoonassa eli hän-muodossa eikä minä-muodossa. Se on aina hyvin riippumaton, ja voi sen vuoksi olla analyttinen ja objektiivinen.